

Breekbaar voor jou

Breekbaar voor jou

Anit Reb

Schrijver: Anit Reb

Coverontwerp: [www.papillon -noir.nl](http://www.papillon-noir.nl) , Safira de Meza

ISBN: 9789402125573

© 2014 Anit Reb

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, het elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever, schrijver. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl) voor het overnemen van gedeelte (n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere complicatiewerken 9 artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot Stichting pro (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 Hoofddorp www.cedar.nl/pro).

Bezoek onze internetsite www.anitreb.com

Voor informatie en de boekpersonages.

*Temperatuur stijgend, chemie
en passionele kracht van...*

Oh..., wat haatte ik mezelf. Altijd alles voor me uit schuiven. Ongedisciplineerd, ik maak met mezelf afspraken om er echt aan te beginnen....., maar dat gebeurt niet. Verdomme..., Ik ben vreselijk – alles tot de laatste dag bewaren en dan als een stresskip te keer gaan, hard werken en hopen om het op tijd af te krijgen. Ik zuchtte nog eens diep. Ik zat met een enorme hoofdpijn achter mijn laptop. *‘Dit moest echt afl,’* hoorde ik een stem in mezelf zeggen.

Over twee dagen moet ik mijn scriptie inleveren en er bestaat een grote kans dat ik mag blijven bij het Openbare Ministerie waar ik al en geruime tijd stage liep. Maar er kwam niets uit mijn vingers, zat op de achterkant van mijn pen te kauwen.

Ik keek naar mijn aantekeningen en dan weer naar mijn beeldscherm, blies hard mijn adem uit mijn mond en wreef met mijn vingers over mijn voorhoofd.

Die hoofdpijn wilde maar niet zakken. Ik had vannacht ook al niet lekker geslapen, lag maar te draaien en te woelen.

Ik schrok op uit mijn gedachten door de trilling en het zoemend geluid van mijn mobieltje.

Het was Liza.

Met Liza werk ik samen bij Ernesto een restaurant midden in het centrum. Als bijbaantje naast onze studie, nu al zo’n vier jaar. De studiefinanciering die we hebben is al geen vetpot. En om nog een beetje rond te kunnen komen is dit baantje in de horeca van levensbelang. Mijn mobieltje trilde nogmaals voordat ik hem op pakte.

‘Hoi Liza..., Je gaat toch zeker niet zeggen dat je vandaag vrijaf wil nemen?’ Liza had sinds kort een leuke nieuwe jongen ontmoet, waar ze smoorverliefd op was. Ik was de afgelopen paar weken voor haar ingevallen, zodat ze hem wat vaker kon zien. Tja..., zij had nog liefdes leven.

Ik daarentegen stortte me op mijn studie, ik had op dit moment geen tijd voor een vriendje. Of zeg ik dat om mezelf te overtuigen. Het laatste vriendje Marcel, was al bijna een jaar

geleden. Ik was het zat om gekwetst te worden, ik val altijd op de verkeerde types.

‘Weet je wel hoe laat het is?!,’ riep Liza door de telefoon. ‘Je had hier al een halfuur geleden moeten zijn. Ernesto is woedend.’

‘Oh god is het al zo laat.’

Ik keek naar de rechterhoek van mijn beeldscherm en zag dat het al half zes was.

‘Ik heb tegen Ernesto gezegd dat je wat later bent omdat je moeder ziek is, ging Liza verder. Maar dan moet je nu wel komen!’

Ik bedankte Liza voor het leugentje om best wil en verbrak de verbinding. Snel haastte ik me in mijn favoriete spijkerbroek, wisselde van shirt en trok mijn gympen aan. Ik keek vluchtig in de spiegel en deed mijn haar in een staart. Op weg naar de deur griste ik van het bijzettafeltje mijn sleutelbos en sloot de deur achter me. Ik liep de trap af naar de liften, één verdieping onder mijn appartement.

Enkele jaren geleden hadden ze in de stad vanwege een tekort aan woonruimte op verschillende flats een etage erop laten bouwen.

Omdat het voor de woonstichting al een dure aangelegenheid was, hadden ze de liften niet doorgetrokken naar de bovenste woonlaag. Mijn etage kon je alleen maar bereiken met een trap. Op de bovenste woonlaag waren twee appartementen. Ze waren niet erg groot, vanwege de stenen liftschacht. Voor mij was het groot genoeg. Een redelijke woonkamer, een slaapkamer met een badkamer en een piepklein keukentje. Met als bonus een groot dakterras.

Toen ik ging studeren wilde ik heel graag op kamers, een plekje voor mezelf. Mijn moeder was geen fan van dat idee en besloot om dit appartementje voor mij te huren. Ze wilde niet dat ik een keuken of badkamer moest delen met anderen studenten. Volgens mij was mijn moeder bang dat het feesten, overmatige alcoholische versnaperingen en veel lol maken op plaats nummer één en minder energie en tijd voor mijn studie op nummer twee in mijn leven de volgorde was. Achteraf gezien ben ik wel blij met de keuze van mijn moeder. Een plek voor mezelf waar ik zelf kan bepalen wat ik wil doen. Niemand die daarover iets heeft te zeggen. Mijn studie was alles voor mij – voor velen saaie stof, maar ik vond het erg interessant. En ach, af

en toe een feestje geven of vrienden ontmoeten, daar had ik nu de ruimte voor.

Ik wist van mezelf dat ik niet echt een doorsnee student was wat betreft helemaal los gaan. Ik had een doel. En dat doel wilde ik bereiken door heel hard te studeren en werken.

‘Heb ik eigenlijk wel een sociaal leven...?’

Eerder een leven van een saaie, oude ..., tja hoe noemen ze dat.

Nergens geen zin in, geen harde muziek, alleen thuis knus op de bank. Iedere seconde die verstreek terwijl ik op de lift stond te wachten, voelde ik me steeds meer een wrak worden. Alle positiviteit vloeide willoos uit mijn lichaam. Daar had ik de laatste tijd wel vaker last van. *‘Waar ben je mee bezig Maddy, selfdistruction?!’*

Gelukkig de lift kwam eraan.

De prachtige zwoele zomer had plaats gemaakt voor de frisse natte herfst. Veel warme zomers hadden we de laatste jaren niet gehad. Alleen de maand september had dit jaar maar een paar mooie zonnige dagen. Ik hou van alle seizoenen in het jaar.

Van het herfstseizoen als ik eerlijk ben toch het meest.

De verschillende kleuren, verandering van de natuur en de geur. Behalve de miezerige regen, waar ik nu middenin fietste. Bij nader inzien had ik beter een paar haltes de metro kunnen pakken.

Ik voelde de minuscule druppeltjes op mijn gezicht, kneep mijn ogen een beetje dicht en dook nog wat verder in mijn jas terwijl ik stevig door fietste. Het was nog erg druk in het verkeer.

De avondspits was al op gang gekomen, mensen die van hun werk naar huis gingen.

Vrachtwagens die hun laatste vrachtje afleverde en afgestampte bussen met mensen die wel op buienradar hadden gekeken.

Verderop in de straat moest ik het fietspad verlaten, een stukje op de weg fietsen. Ze waren daar al een paar weken bezig met het verbreden van nieuwe fietspaden en het ophogen van de stoepranden. Het uiteindelijke doel van het verbreden van de fietspaden was, dat de personenauto's dan niet meer konden uitwijken. Als fietser werd je niet beschermd tegen geïrriteerde automobilisten die file moe zijn en het toch altijd probeerden om over het fietspad snel voor de ander automobilist te komen. Als je het mij vraagt moeten ze alle auto's weren uit de stad,

alleen nog maar bestemmingsverkeer. Die vieze uitlaatgassen doen een mens geen goed.

Is nog beter voor het milieu ook.

Ik remde af toen het stoplicht op rood sprong. Naast mij stopte een grote vrachtwagen. Ik keek angstig naar het grote gevaarte. Het stoplicht sprong op groen, ik zette mijn voeten op de pendalen en begon te fietsen. De vrachtwagen trok op met een hard ronkend geluid. Aan de zijkant van de vrachtwagen hing een ijzeren ketting te bungelen en voor mijn gevoel kwam hij wel heel erg dichtbij.

Ik was bang dat mijn stuur en de ketting elkaar zouden raken, dus draaide ik mijn stuur weg. De vrachtwagen had mij niet gezien, ik zat schijnbaar in zijn dooie hoek.

Hij kwam steeds dichterbij en ik voelde de angst in mij groeien. Met mijn stuntelwerk boven op mijn fiets probeerde ik het grote monster te ontwijken en kwam met een harde klap languit op de stoep terecht. Ik had de macht over mijn fiets verloren. Daar lag ik dan languit gebogen over mijn fiets op de stenen straattegels. 'Au!' Shit.

Ik probeerde op te staan en keek haastig om mij heen of iemand mijn domme duikelende actie had gezien. Ik schaamde me dood. In mijn voet voelde ik een helse pijn.

Gelukkig kon ik er op staan, dus het was niet gebroken.

Ook mijn pols was met een flinke klap tegen de straattegels gekomen. 'Hé,.. kak!'

Ik keek naar mijn broek en jas. Ze waren nat en besmeerd met modderigzand. *'Lekker bijdehand van je Maddy!'*

Ik wreef het meeste vuil van mijn kleding en stapte weer op de fiets.

Tranen sprongen in mijn ogen. De pijn in mijn voet en pols bleef maar aanhouden. Ik mocht niet toegeven aan de pijn en bleef stug doortrappen. Gelukkig nog een klein steegje door en ik kwam bij de achterkant van het restaurant aan. Zette mijn fiets op slot tegen de regenpijp en ging het restaurant via de personeelsingang naar binnen.

Liza stond in de keuken gekleed in een donkere werkbroom en blouse met daaronder een knal roze hemdje wat weer paste bij haar roze gekleurde lokken. Liza was een uitgesproken type.

Aan haar kledingstijl kon je zien hoe ze zich voelde. De felle kleur roze stond voor vrolijkheid en zoete verliefdheid.

'He, hé..., eindelijk, maar wat is er met jou gebeurd?'

Ze keek me aan en zag mijn rood aangelopen gezicht en tranende ogen.

Haar ogen dwaalden over mijn besmeurde kleding.

Het liefst wilde ik in huilen uitbarsten, maar ik vermande me. Liep naar de lockers in het zijgangentje naast de keuken en haalde mijn werkkleding eruit.

Op het toilet waste ik mijn gezicht en handen, kleepte me om en voegde me bij Liza en de anderen in de keuken. Ernesto kwam net de keuken binnenlopen en keek mij boos aan. Hij was nog niet helemaal zichzelf. Ik slikte de brok in mijn keel weg en liep op hem af.

‘Sorry Ernesto, dat ik wat later ben, het zal niet meer gebeuren.’

Hij gromde wat, stak zijn wijsvinger naar mij op en opende zijn mond om wat te zeggen. Hij bedacht zich, gromde weer en verliet de keuken.

‘Je hebt echt geluk gehad Maddy’, zei Liza. ‘Hij is vandaag erg chagrijnig, ging Liza verder. ‘De verbouwing van het restaurant gaat niet door, de bank wil hem het geld niet lenen.

‘Oh.’

Ik vond het vreselijk voor Ernesto. Hij wilde heel graag zijn restaurant in een nieuw jasje steken. Alle donkere oude meubels weg. Lichte frisse kleuren, moderne tafels en stoelen. Een open keuken waarbij de gasten de kok aan het werk konden zien.

Ernesto had een aannemer in de arm genomen. Samen hebben ze zitten brainstormen wat de mogelijkheden waren. Gekeken naar de verschillende materialen en duurzaamheid.

Ernesto had alles laten uitrekenen en is toen met het plan naar de bank gegaan. Het zou fantastisch zijn om een doorstart te kunnen maken.

Het zag er schitterend uit. En nu ging het hele plan niet door. De laatste twee jaar ging het vanwege de crisis niet zo goed meer. Ernesto zat er helemaal doorheen. Maar zijn restaurant was zijn kindje, zijn alles en hij wilde er niet aan geloven dat het restaurant voorgoed zijn deuren moest sluiten.

Om het restaurant weer een boost te geven heeft Ernesto de menu's veranderd, veel chiquer en culinaire geworden. De gasten stroomde weer toe en we hadden iedere avond vol huis zoals we dat noemen.

Nu zou het de beurt zijn aan de inrichting. Ik voegde mij bij Liza wreef over haar schouder en verontschuldigde me nogmaals bij haar. Ik had met haar te doen. Niet alleen omdat ze de nukken

van Ernesto al enkele uren had doorstaan. Want als hij echt kwaad is, dan kon je maar beter uit zijn buurt blijven. Alles wat je dan deed, was niet goed genoeg. Naar je luisteren was uit den Boze net als je laten uitpraten. Snauwen en hier en daar wat krachttermen was in zijn drift het enige communicatiemiddel. Liza nam vaak de rol als mediator op zich, gelukkig kwamen deze driftbuien maar weinig voor.

Liza en Ernesto zijn hele goede vrienden, niet alleen Liza maar ook haar ouders. Door haar heb ik dit baantje gekregen. Ernesto is een soort vader voor Liza.

Zorgzaam, gaf goede adviezen en ook al haar vriendjes moesten door de ballotagecommissie van Ernesto. Ik zelf, gaf ook om Ernesto, hij staat altijd voor je klaar. Zeker toen mijn moeder ziek werd een halfjaar geleden. Ik kon altijd bij hem terecht.

We liepen de deur door naar het restaurant gedeelte. Het was al aardig druk geworden nog enkele tafels waren vrij.

Liza ging naar een tafel om een bestelling op te nemen en ik ging naar de reserveerbalie voorin het restaurant.

Liza en ik wisselden wekelijks af met de taken.

Vandaag was het mijn beurt om eerst de gasten te verwelkomen en als het drukker werd dan deden we de balie wie er tijd had.

Ik bekeek de lijst met reserveringen voor vanavond.

‘Goede avond schoonheid.’ Een sexy zware stem, met rauw randje, begroette mij.

‘Schoonheid,’ als ik dat niet één van de meest afgezaagde versier stunt vond, dan was het dat wel!

Maar zijn stem. Een beetje zangerig, temperamentvol en zeer gedecideerd. Uit zijn mond klonk schoonheid hemels, alsof ik op een wolkje zat.

Als ik nooit had begrepen wat het radioprogramma *Candellight* was, dan was het moment nu aangebroken.

Ik keek op van de reserveringslijst. Probeerde voor mezelf een voorstelling te maken hoe hij eruit moest zien. Daar stond hij!

Een aristocratische atletisch gebouwde man. Fantastische heldere groene ogen die mij van top tot teen op stonden te nemen. Mijn lichaam reageerde op zijn aanwezigheid. Ik voelde me week worden.

In mijn buik kwam een vederlicht gevoel wat verder onderin net recht boven mijn vulva samentrok. Ik was sprakeloos.

Mijn lippen weken iets uiteen. Mijn borsten werden harder en mijn tepels schuurde tegen de lichte witte stof van mijn blouse.

Zijn ogen haakte zich in de mijne vast. En mijn ademhaling werd sneller en korter.

In zijn ogen zag ik pretlichtjes en zijn mondhoeken krulde omhoog in een glimlach. Ik voelde dat mijn wangen rood werden. Ik bloosde.

Geamuseerd over wat hij zag ging hij verder.

‘Gaat het mevrouw Maddy?’ Bij ieder woord wat over zijn welgevormde lippen kwam, smolt ik weg.

O god! Hij wist mijn naam dacht ik snel.

Ken ik hem. Nee..., anders had ik hem nooit meer vergeten. Hij is zo’n man met de Wow factor!

Ineens herinnerde ik me dat we bij de nieuwe bedrijfskleding geborduurd naam stiksels hadden. Tuurlijk weet hij niet wie ik ben, hij gedroeg zich alleen maar hoffelijk. Eindelijk had ik mijn stem weer terug gekregen, maar echt zeker was ik niet.

‘Heeft u een tafel gereserveerd?!,’ stammelde ik. Ik stond zenuwachtig van mijn ene been op mijn andere been te hippen.

Zijn glimlach werd breder. Ik haalde diep adem en probeerde de sensuele spanning die in mij groeide te negeren. Nou..., daar hoefde ik niet veel moeite voor te doen.

Achter hem kwam een prachtige slanke vrouw binnen. Volgens mij was zij een model en anders had ze haar roeping gemist.

Haar mooie zwarte jurkje met glitterlovertjes sloot nauw aan haar mooie poppenlijfje. Ze had mooie gevormde borsten niet te groot, precies passend bij de rest van haar lichaam.

Lange benen gestoken in hoge sierlijke hakken. Ze voegde zich bij hem en kustte hem op zijn wang.

‘U heeft gereserveerd,’ herhaalde ik nu weer helemaal tot mezelf gekomen.

‘Jazeker Maddy, onder de naam Lucrezzia.’

‘Wauw’, alleen maar..., wauw fluisterde ik onhoorbaar met mijn lippen en ik haalde nog maar eens diep adem. Zoals hij mijn naam over zijn lippen de ruimte in liet klinken, maakte mij wankel op mijn benen. Hij boog zich naar voren en keek met me mee op de reserveerlijst. Mijn vinger liet ik snel langs de rij namen glijden.

Hij straalde een pure dynamische aantrekkingskracht uit. Zijn aanwezigheid was heel dichtbij, intens en bijna tastbaar. Door mijn wimpers heen probeerde ik naar zijn adembenemende gezicht te kijken. Zo volmaakt en mannelijk. Zo had ik me nog

nooit aangetrokken gevoeld tot een man. *Maar dit is geen normale man*, zei een stemmetje in mij.

De vrouw aan zijn arm werd ongeduldig en zuchtte verveeld om zich heen. 'Zeg Vinnie, hebben ze nu een tafel of niet!'

'Jawel mevrouw,' haastte ik te zeggen. De derde rij van onder daar stond de naam Lucrezzia. Met mijn pen zette ik een vinkje achter de naam.

'Volgt u mij maar, dan zal ik u naar uw tafel begeleiden.' Ik stapte achter de balie vandaan en stond nu naast hem.

Zijn geur was heerlijk, mannelijk en straalde dominantie uit vermengd met zijn feromonen. Even voelde ik zijn hand licht op mijn onderrug. Mijn lichaam werd statisch geladen door zijn aanraking. Een zachte kreun ontglipte over mijn lippen.

Ik versnelde mijn pas.

Ik wilde liever nog even genieten van zijn aanraking die mij in vuur en vlam zette, maar om mezelf te beschermen en geen flater te slaan midden in een vol restaurant liep ik vlug bij hem weg.

Ik arriveerde eerder bij de tafel, draaide me om, om hem helemaal in me op te nemen. Hij had een prachtig op maat gesneden pak aan. Van een duur Italiaans merk.

Een midden kleur grijs. Zijn pantalon hing soepel om zijn welgevormde mannelijke heupen. Bijpassende mooie schoenen en onder zijn colbertje droeg hij een lichtgrijs of wit met een zilvergrijs glanzend overhemd. Het paste mooi bij zijn heldere groene ogen.

Zijn ogen waren een beetje mysterieus of wel ondeugend. Nee meer uitdagend. Hij had een volle bos stevig zwart haar, golvend achterover vallend in twee lokken aan beide zijde langs zijn knappe gezicht. Zijn haar stopte net boven zijn kraag van zijn jasje en sommige plukjes haar dwarrelden langs het boordje van zijn overhemd.

Mijn hart klopte hard en ik had het gevoel of dat hij zo uit mijn borst zou springen. Ik probeerde mijn blik weg te draaien toen hij me glimlachend tegemoet kwam lopen.

Ik voelde dat ik alweer moest blozen.

Bij het opnemen van de drankjes voelde ik zijn ogen op mijn lichaam prikken.

'Jezus, Maddy wat is er met je aan de hand, stel jezelf niet zo aan,' dacht ik. Ik ben geen verliefde puber meer. Ik tikte vlug de drankjes in op mijn apparaatje en gaf een klein knikje toen ik

weg liep. Ik zocht naar Liza, die ergens in het restaurant liep. Eindelijk zag ik haar, ze stond bij een tafel borden uit te serveren. Zo ongemerkt mogelijk fluisterde ik in haar oor en hoopte dat ze mij wilde volgen naar de bar. 'Meid wat is er met jou aan de hand,' was het eerste wat ze vroeg toen ze mijn blozende gezicht zag. Ze volgde mijn blik het restaurant in en zag hem zitten. 'Wauw, die ziet er lekker uit!'

'Niet zo openlijk kijken,' perste ik over mijn lippen.

Straks ziet hij dat we het over hem hebben. Nou dat hoeft niet wat hij kijkt al onze kant op met een grote big smile. 'Sst..., niet zo hard dadelijk hoort hij ons.'

'Zeg doe toch niet zo hysterisch, zo ken ik je niet. In deze drukte hoort niemand ons.' Liza keek me onderzoekend aan en glimlachte naar me.

'Je vindt hem leuk hé?'

'En zo te zien ben jij hem ook niet onberoerd gebleven want hij kijkt nog steeds naar je. Ik voelde me heel ongemakkelijk. Mijn handen trilde, mijn knieën knikte.

'Waarom kijkt hij naar me,' zei ik tegen Liza. Hij zit met een prachtig model aan tafel. Mijn wangen bleven gloeien, ik had het idee dat ik eruit zag als een vuurtoren.

'Daar moet je niet voor bij mij wezen. Zeg, gaat het hem vragen.'

'Ach, kijken van een afstandje mag altijd, trouwens hij is al bezet. Eerlijk gezegd ben ik geen partij voor hem, kijk maar naar haar dat zegt al genoeg op welke types hij valt. 'Nu moet je ophouden,' ging Liza verder.

'Je bent zelf knap!

En je hebt een goed figuur, mooi lang donkerbruin glanzend haar. Hoelang is het geleden dat jij voor het laatst in de spiegel hebt gekeken?

Ik ben jaloers op je. Wanneer ga je weer in jezelf geloven dat je er goed uitziet.'

Ik haalde me schouders op en knipoogde naar Liza. Het was lief wat Liza zei.

Liza was mijn beste vriendin. Ze komt me altijd opvrolijken als het even tegen zat of net als nu. Zoals ze mij altijd beschreef voelde ik me meer vrouw. En van tijd tot tijd had ik dat nodig.

De avond ging snel. Tussendoor had Kevin onze kok een heerlijke pasta voor mij gemaakt en die zat ik achter in de keuken op te eten. Mijn voet was een beetje opgezwollen maar voelde nu minder pijnlijk aan. Ook in mijn pols was de pijn wat

gezakt. Eerlijk gezegd had ik niet zoveel trek, maar ik wilde Kevin niet teleurstellen. Dus at ik braaf mijn bordje leeg. Dronk wat van mijn water om het een beetje weg te spoelen.

Het eten van Kevin was altijd heerlijk, maar vanavond leek het wel of er een steen op mijn maag lag. Ik kon bijna geen hap door mijn keel krijgen. Mijn gedachte dwaalde steeds maar weer af naar zijn mooie ogen. Hoorde ik in mijn hoofd wel duizend keer zijn stem.

‘Maddy!’

Met een ruk was ik weer in de gewone wereld, Ernesto riep mij. Hij stond in de deuropening van de keuken. Met zijn hand gebaarde hij mij om naar het restaurantgedeelte te komen. Ik wipte van de hoge kruk af en dribbelde achter Ernesto aan naar binnen. Zijn stemming was nog steeds chagrijnig en zijn uitdrukking in zijn gezicht stond nors. De sexy- en- o- zo- onbereikbare- man met zijn vriendin hadden net een dessert besteld met daarbij een passende dessertwijn.

Ernesto wilde dat ik de wijn bij de tafel ging brengen. Liza liep met een dienblad al vooruit met het bestelde dessert.

Ik melde me bij de bar waar Nelly de drankjes voor me in schonk. Nelly kwam altijd bij springen in het weekend. Deze afgelopen zomer werd het restaurant niet alleen gebruikt om een hapje te eten. Veel studenten, jongenstelletjes en midcares kwamen naar Ernesto om elkaar te ontmoeten, gezellig iets drinken - socialiseren. Deze trend wilde Ernesto door trekken om zo de crisis een beetje te weerstaan. Om de week hadden we een live band die de sfeer in het achterste gedeelte van het restaurant op leukte. Mensen zaten knus bij elkaar te drinken en te praten over uiteen lopende onderwerpen.

Ik pakte het dienblad met de twee wijnglazen van Nelly aan en liep naar het tafeltje. Mijn benen voelden een beetje onstabiel aan. Mijn ogen gleden over zijn lichaam. Goh, wat was deze man goddelijk, niet gewoon knap, maar extreem knap. Zijn ogen ontmoette de mijne. Hij ging verzitten in zijn stoel om mij eens goed op te nemen en ik zag zijn buikspieren onder zijn overhemd strak trekken.

Geforceerd probeerde ik mijn onzekerheid weg te glimlachen.

Zijn mobieltje ging en hij werd even afgeleid, pakte het op om deze te beantwoorden. Ik wilde net het glas op tafel zetten toen het modepopje over de tafel hing om de telefoon uit zijn handen te trekken.

‘Hé liefje,’ zei ze met een lijkige stem en pruillipje.

‘Je had beloofd geen zaken meer te regelen als we aan het eten zijn.’

Ze stootte tegen mijn elleboog. Een pijnscheut vloog door mijn arm naar mijn pols. Door deze hevige pijn die maar even duurde kon ik het glas niet meer goed neerzetten en vloeide het rijkelijke vocht over de tafel op de pantalon van de knappe adonis.

Van schrik of zeer alert reageerde hij door met zijn stoel iets naar achter te schuiven. Maar helaas te laat de rode vlek op zijn broek aan de binnenkant van zijn bovenbeen was een feit. Uit mijn ooghoek zag ik Liza met een dienblad met drankjes aankomen. Vlug scande ik of er witte wijn op stond. Ik draaide me in één beweging om, griste het wijnglas van het blad en gooide het over de vlek.

Het mode popje slaakte een kreet en begon tegen mij te schelden. ‘Het is niet erg...’, hoorde ik hem tegen haar zeggen.

‘Maar Vinnie....!’

Haar blik was woest en diverse krachttermen ondersteunde haar non verbale houding.

‘Kappen Fabiola, nu is het genoeg!’

Met zijn zware sexy stem waar veel dominantie in zat, hield Fabiola haar mond. Ze keek geërgerd mijn richting op. Toen richtte hij zich met zijn volle aandacht op mij en keek geamuseerd toe hoe ik op mijn knieën tussen zijn benen zat met een doekje, die ik snel uit mijn sloof had gehaald en de vlek probeerde droog te deppen.

Ik voelde zijn spieren in zijn bovenbeen aanspannen onder mijn vingers. Allemachtig, wat voelde ze hard aan.

Beetje bij beetje depte ik het vocht van zijn broek en schoof voorzichtig richting zijn gulp. Zijn ogen volgde elke beweging die ik maakte, waren donkerder, uitdagender en haakte in de mijne. Mijn mond ging een beetje open en mijn ademhaling ging sneller.

Ik voelde me warm worden en likte met mijn tong langs mijn lippen. Ik hoopte dat hij niet zag dat ik opgewonden raakte. Hij zette zijn benen iets verder uit elkaar en bood mij meer ruimte. Zijn blik was nu dwingender geworden, zijn hand raakte de mijne en duwde mijn hand richting zijn lies. Zijn harde bovenbeen spieren werden strakker.

Onder mijn aanraking voelde ik zijn lid stijver worden en drukte kloppend tegen mijn handpalm. Er ging een huivering door me heen, mijn verbeelding hoe hij eruit zou zien zonder kleren. Ik voelde dat ik bloosde.

Al die tijd bleef hij mij aankijken. Het leek wel of ik werd ingesloten, omringd door zijn kracht. Hij had zo'n diepgaand lichamelijk effect op mij zo tastbaar alsof ik naar hem toe werd gezogen. Ik zag dat hij zijn lippen iets verwijdde en hoorde een licht gekreun.

Of was ik het zelf. Zijn ogen vernauwde zich een beetje en zijn mondhoeken krulde in een glimlach.

Ernesto had het geschreeuw van Fabiola ook gehoord en was in een snelle pas naar me toegekomen. Hij haakte zijn hand onder mijn elleboog en trok me omhoog. 'Wat is hier in godsnaam aan de hand?!'

Ernesto keek over mijn schouder naar de vlek op de pantalon van zijn klant. Zijn gezicht vertrok, verontschuldigde zich naar hem en trok mij mee richting de keuken. Eenmaal in de keuken begon hij te praten.

'Ik weet niet meer wat ik met je aan moet Maddy!

De problemen van de laatste tijd stapelen zich op. Je komt te laat, of komt helemaal niet en nu dit!'

Hij schudde met zijn hoofd, haalde zijn hand door zijn haar en dacht na.

Ik wilde wat terug zeggen, maar er kwam geen geluid uit mijn mond. Ik mijn hoofd speelde de scene van daarnet nog af. Ik kon niet meer helder denken.

'Luister je wel naar me Maddy, hoorde ik Ernesto zeggen. Het lijkt wel of het je niets kan schelen!'

'Nee.., dat is niet waar,' wist ik uit te brengen.

'Ik denk dat je beter naar huis kunt gaan. Lever je spullen maar in en ik wil je hier niet meer hebben, je bent slecht voor de klanten.'

Mijn mond viel open en keek verbaasd naar Ernesto. Hij zei dit op een zodanig rustige toon dat ik het niet kon geloven. Meestal schreeuwt hij, loopt zenuwachtig heen en weer en maakt veel armbewegingen. Maar nu zocht hij naar de juiste woorden, dacht na voordat hij sprak. Dit kwam veel harder aan.

De moed zonk ik mijn schoenen. In de deuropening was Liza verschenen. Ze keek me aan en draaide haar hoofd van Ernesto naar mij en weer terug.

Ook zij was verbaasd wat ze zojuist had gehoord. Ik liep naar de ruimte achter de keuken waar onze lockers hingen, opende mijn kluisje pakte mijn spijkerbroek en kleepte me om. De rest van de spullen deed ik in mijn tas. Ik verliet via de achterdeur het restaurant. Het was al donker geworden buiten. Liza volgde mij naar buiten.

Mijn fiets stond onder de verlichte lantaarnpaal in het steegje. Ik probeerde mijn fietsslot los te maken. Liza kwam op mij aflopen, raakte mijn schouder aan om mij te troosten. Ik was niet verdrietig, maar eerder verbaasd.

‘Dit is echt balen man,’ zei ze. Ik knikte.

‘Ik had deze baan zo hard nodig,’ vervolgde ik. ‘En slecht voor de klanten? Dat verbaast me nog het meest’, ging ik verder. Liza luisterde naar me.

‘Je bent er de laatste tijd niet helemaal bij,’ zei Liza. ‘Niet bij,’ viel ik haar in de rede. Slecht voor de klanten herhaalde ik nog maar eens.’ Dat zat me heel erg dwars.

‘Dit is voor het eerst dat ik een glas over iemand heen heb laten vallen in al die jaren. En het was nog niet eens mijn schuld. “Die Fabiola”, of hoe ze ook mag heten, stootte het glas uit mijn handen terwijl ze van haar liefde zijn mobieltje wilde afpakken.’

‘Oh liefde, oh liefde,’ deed ik haar na met een lijsig stemmetje en snoof boos door mijn neus. We moesten allebei lachen.

‘Het verwendde popje kreeg even niet genoeg aandacht’, sneerde ik boos. ‘

En nu ben ik mijn baantje kwijt. Ik heb dit baantje echt nodig, Liza?! Hoe moet ik anders mijn huur betalen. En als Margreeth nu mijn scriptie niet goed genoeg vindt, gaat mijn baan bij het Openbare Ministerie ook niet door. Dan ben ik alles kwijt waarvoor ik zo hard heb geblokt!’

‘Ah, dat zal wel loslopen toch? Je moet niet zo onzeker zijn. Je bent goed in je vak en die Margreeth zal..., eh weet dat ook.’

Margreeth is de vrouw van Diederick, het hoofd en rechter bij het OM. Zij had een hekel aan mij. Diederick en mijn moeder waren vrienden in hun studie tijd en Margreeth was erg jaloers als het gaat om vrouwelijke vrienden van Diederick. Door mijn moeder kon ik bij het OM stage gaan lopen en hoopte natuurlijk dat dit omgezet kon worden in een baan. Tot nu toe waren mijn beoordelingen voor wat betreft mijn werkzaamheden goed geweest. Ik had het er erg naar mijn zin. Maar als het aan

Margreeth lag zou dit weleens anders uit kunnen pakken. Dit schoof zij niet onder stoelen of banken.

‘Je moeder betaalt toch je huur?’

‘Ja,’ stammelde ik. ‘Maar vanwege haar ziekte is ze niet meer instaat volledig te kunnen werken. Ik kan toch niet altijd mijn hand op blijven houden bij mijn moeder. Ik ben een volwassen vrouw. Het wordt toch een keer tijd om op eigen benen te staan.’

‘Ja, maar het is toch maar tijdelijk,’ viel Liza mij in de reden. ‘En het OM..., daar mogen ze blij zijn met een dergelijke hard werkende kracht als jij!’

Ik glimlachte naar Liza. Ze weet het ook altijd zo te vertellen dat ik me weer snel beter voelde. Ik omhelsde haar. Achter haar zag ik in het steegje een licht vlammetje van een sigaret. Er stond iemand. Hij stapte in het licht van de lantaarn en zag dat het de goed gebouwde sexy Adonis was.

In eerste instantie dacht ik dat hij ons stond af te luisteren, maar ik zag dat hij met zijn mobieltje aan zijn oor stond. Mijn hart ging als een razende te keer. Liza voelde me verstijven en keek om naar de richting waar ik naar keek. ‘Oh, daar heb je onze boosdoener,’ zei ze. ‘Hij is wel erg lekker hé!’

‘Ach, valt wel mee’, en ik haalde nonchalant mijn schouders op. Ik pakte mijn fiets en stapte op. ‘Ik praat wel met Ernesto, goed?’, zei Liza.

Ik had lekker gedoucht, mijn haren gewassen en stond nu in de badkamer mijn haar droog te föhnen. Borstelde mijn haar en stak het een beetje nonchalant op in een klem. Ik maakte mij met een beetje lichte make-up op en bekeek mezelf in de spiegel. Ik knikte naar mezelf, ergerde me een beetje aan het kleine moedervlekje op het puntje van mijn neus.

Maar ik kon er vandaag mee voor de dag komen. Ik had het hele weekend doorgewerkt aan mijn scriptie. Ik voelde me een beetje zenuwachtig. Vandaag was de grote dag. Zuchtte diep en liep naar mijn slaapkamer.

Ik stond te treuzelen voor mijn kleding kast. Uiteindelijk koos ik voor een lichtgrijs rokje en blazer met een satijnen witte blouse. Ik ging op het puntje van mijn bed zitten en deed mijn kousen aan, stapte daarna in mijn rok. Gelukkig was mijn voet niet meer zo dik en voelde mijn grijze pumps niet echt strak aan mijn voeten.

Op weg naar de woonkamer deed ik mijn blouse en blazer aan, pakte mijn tas en sleutels en verliet mijn appartement.

In de metro dacht ik nog even na over het gesprek wat ik die ochtend zou hebben met Margreeth. Uiteindelijk moest ik het loslaten. Ik ga nu niets meer veranderen. Diep vanbinnen wist ik dat ik goed was in mijn vak en wat ik tot nu toe had bereikt.

Liza had gelijk zoals altijd en dat gevoel wilde ik nog even vasthouden. Ik stapte uit de metro, liep het drukke verkeersplein over de straat in. Het Openbare Ministerie was gevestigd in een groot markant gebouw.

Prachtige beige stenen trappen met aan weerszijde mooie leeuwenkoppen gaven het gebouw een imposante uitstraling. Het viel op tussen de andere nieuwe hoge gebouwen. De laatste jaren waren er rondom het gebouw nieuwe kantoren bij gebouwd. Hoog, vierkant met veel glas. Ik weet eigenlijk niet eens welke bedrijven er allemaal in gevestigd waren. Iedere ochtend ongeveer een jaar lang liep ik met dezelfde mensen, allemaal in pak zowel mannen als vrouwen. Sommige met

laptotassen andere met koffertjes. Enkele liepen al vroeg druk te bellen, andere keken voor zich uit.

Vanuit het metrostation richting de gebouwen, gingen we allemaal onze eigen weg. Ik stapte de lift uit op de vierde verdieping en liep naar de glazendeur die het kantoor veilig afsloot van de hal. Remco was al binnen achter de receptie en zag mij aankomen. Hij drukte op de beveiligingsknop en de deur ging open. Remco was net als ik ook een jaar geleden begonnen bij het OM. Voor hem was deze week ook erg spannend.

Hij begroette mij uitbundig.

‘Zo heb je een heerlijk weekend gehad,’ vroeg hij met een beetje mysterieuze grote glimlach op zijn gezicht.

Ik keek hem een beetje achterdochtig aan. Wat weet hij wat ik niet weet?

Ik stapte verder het kantoor binnen op weg naar mijn bureau en keek Remco sceptisch aan. ‘Hoezo, vraag je dat,’ vroeg ik maar aan hem, omdat hij verder bleef zwijgen.

Remco en ik konden goed met elkaar opschieten, maar met elkaar onze weekenden bespreken hoorde daar niet echt bij. We spraken er wel eens over, maar zeker niet op maandag morgen als eerste bij binnenkomst. Dus er moest wel wat zijn.

Misschien had hij al gehoord wanneer we op gesprek mochten komen, of wie er mocht blijven. Ik weet wel dat er een nieuwe zaak aan zat te komen. Goh, wat was ik nieuwsgierig, er speelde van alles door mijn hoofd. Hij was zo opgewekt dat het wel iets goeds moest zijn. Eenmaal bij mijn bureau aangekomen zag ik ze staan.

Een grote bos rode rozen in een enorme prachtige sierlijke vaas. Ik keek verbaasd naar Remco en toen weer terug naar die vaas. Ik liep om mijn bureau heen en zocht tussen de bloemen naar een kaartje. ‘Wie is de gelukkig,’ vroeg Remco nieuwsgierig. Hij bleef om me heen draaien.

Ik keek weer naar hem op met de vraag. ‘Weet jij van wie ze zijn? Wie heeft ze gebracht?’

‘Weet ik niet, ze stonden er al toen ik vanochtend aan kwam.’

‘En je hebt niet naar het kaartje gekeken?’

‘Eh..., eerlijk gezegd kon ik het niet vinden.’

Ik keek nog een keer tussen de bloemen maar kon ook niets vinden. Ik vroeg me af van wie ze waren. Waren ze eigenlijk wel voor mij?

Ze stonden wel op mijn bureau. Ook Christel kwam binnen en keek naar de grote bos rozen op mijn bureau. Ik haalde mijn schouders op om haar te vertellen dat ik het ook niet wist. ‘Gefeliciteerd zei ze.’

‘Waarvoor,’ vroeg ik.

‘Misschien heb je ze gekregen omdat je de baan hebt gekregen?’

‘Ja duh, ik heb nog geen gesprek gehad. Misschien wel als dank voor al het werk wat ik heb gedaan en is dit mijn laatste dag.’

‘Tuurlijk niet,’ viel Christel me in de reden.

We liepen naar de keuken om een kop koffie te halen. Remco volgde ons. ‘Zeg Remco, weet je echt niet van wie ze zijn?’

‘Nee echt niet, zei hij heel onschuldig, ik ben net zo benieuwd als jullie.’

De ochtend vloog snel voorbij. Ik had het erg druk. Veel dossiers lagen op mijn bureau. En toch kon ik me maar niet goed concentreren op mijn werk. Het was al half elf en nog wist ik niets over wie de eigenaar was, van wie had ik deze prachtige bos bloemen ontvangen. Margreeth kwam het kantoor binnen. Deed haar jas uit en liep naar mijn bureau. Ze bleef staan keek me aan en vroeg op een zakelijke toon of ik haar wilde volgen.

Ik keek naar Christel, trok een zuur gezicht en stond op. Ook Remco keek naar mij en stak zijn twee duimen op. Was dit het dan, zou ik nu te horen krijgen of ik mocht blijven. Ze had mijn scriptie nog niet eens bekeken. Die lag nog ongeroerd in haar postvakje.

Christel fluisterde naar mij. ‘Zet hem op, je kunt het!’

Ik volgde Margreeth naar haar kantoor. Ze had al plaats genomen achter haar grote kolossale antiek houten bureau. Prachtig bewerkt met figuren vanuit de achttiende eeuw. Het straalde macht uit. Op haar bureau lagen enkele paperassen, een leren agenda en op de kop van haar bureau stond een messing pennenbakje, naamplaatje en in de zelfde lijn een messinglampje met een groen glas in lood lampenkapje. De rest van haar kantoor was gevuld met boekenkasten in een donkere stijl. Er hing een gespannen sfeer en ze gebod mij om plaats te nemen in een leren Chesterfield stoeltje tegenover haar.

Ik ging op het puntje van de zitting zitten. In een soort starthouding om weer zo snel mogelijk het kantoor te kunnen verlaten als ze had verteld dat dit mijn laatste werkdag zou zijn. Ik voelde het lood in mijn schoenen. Alles wat ik vanochtend tegen mezelf had gezegd. Dat ik goed was in mijn vak, ze blij

met me moesten zijn, zoals Liza zei. Discreet, nauwkeurig werk. Dit alles was... , mijn zelfverzekerdheid was ineens verdwenen.

Margreeth keek mij met half dicht geknepen ogen als spleetjes aan. Haar mondhoeken een beetje naar beneden hangend. 'Magdalena,' begon ze. 'Je werkt hier nu al bijna een jaar. En toen je hier voor het eerst binnenstapte hadden we een afspraak gemaakt over het gescheiden houden van privé en zakelijk.'

De moed zakte me nog verder in mijn schoenen. Ja hoor, dat was het dan. De aankondiging van mijn laatste werkdag.

Maar wat had dat privé en zakelijk er dan mee te maken. Ik hoorde haar ver weg nog tegen me praten, maar mijn gedachten dwaalde af naar wat ze had gezegd. Had Diederick met haar gesproken? Diederick was goed bevriend met mijn moeder vanaf de studie tijd. Naast dat ze altijd goede vrienden zijn geweest, weet ik dat ze heel in het begin een relatie hadden gehad. Tot dat ik verscheen. Ik ben alleen grootgebracht door mijn moeder. En op de achtergrond was Diederick, altijd wanneer ik of mijn moeder hem nodig had. Ik weet nog wel dat ik tijdens mijn pubertijd op zoek was naar mijn vader. En heb ook een tijd gedacht dat Diederick mijn vader was. Hij is zo vertrouwd.

Bij hem voelde ik me op mijn gemak. Ook als hij mij de wijze lessen voorschreef. Iedereen in mijn klas had een vader en ik wilde er ook één. Mijn moeder wilde nooit veel over mijn vader vertellen. En ik denk dat ze zich erg gekwetst heeft gevoeld door mijn vader. Als we erover spraken, zag ik altijd een waas van verdriet in haar gezicht. Ze was dan zo breekbaar en dat deed me veel pijn. Na een tijdje heb ik haar er maar niet meer naar gevraagd. Diederick was een vaste huisvriend. Hielp me bij mijn studie. Keurde mijn vrienden. Ik weet dat ik als puber niet erg makkelijk was. Mijn moeder had haar handen vol aan mij. Als ze mij niet meer de baas kon, wat soms voorkwam in die tijd, belde ze Diederick. Hij ging dan als een vaderfiguur een gesprek met mij aan en wist mij altijd weer over te halen. Eerlijk gezegd denk ik dat Diederick nog steeds van mijn moeder houdt, maar blijft toch getrouwd met Margreeth. Diederick en mijn moeder hebben na al die jaren een goede verstandshouding, maar echt verliefd zijn ze niet meer. Al hoewel Margreeth erg jaloers is en mij niet kan luchten of zien, weet ik dat ze alles wat Diederick over mij te melden heeft, ze hem volgt. Ook al is het met tegenzin. Zij houdt zielsveel van hem, voor hem is het misschien op een laag pitje. Maar voor haar is Diederick de liefde van haar

leven. Diederick is een charismatische man met een mooie donkere uitstraling. Eigenlijk wel knap, zeker nu hij bij zijn slapen lichte grijzen lokken krijgt. Een vriendelijke lach en altijd vrolijk.

Een beetje speels, maar onder dat jongensachtige masker schuilde een zakelijke dominante man die altijd kreeg wat hij wilde.

Margreeth speelde met een klein wit kaartje tussen haar vingers. Ze sprak verder over respect voor de regels binnen het kantoor en dat ik had beloofd me daaraan te houden. Ze boog iets naar voren over haar bureau mijn kant op en fluisterde nieuwsgierig. 'Wie is het.....?'

Verward keek ik haar aan. Waar heeft ze het over? Ze schoof me het kaartje toe, waarmee ze had zitten spelen. 'Van wie zijn die bloemen. Ik heb ze vanochtend toen ik hier was van de bezorger aangepakt. Ik heb gekeken naar de naam op het kaartje, maar ik weet niet van wie die initialen zijn.' Er verscheen een kleine glimlach om haar mond wat mij nog meer verbaasde.

Zo kende ik Margreeth niet. Ik pakte het kaartje van haar aan en keek wat erop was geschreven.

Schoonheid.

Mijn verontschuldigheden.

Ik vind het erg vervelend dat je door mij je

baantje bent kwijt geraakt. Hoe kan ik het goed maken!

Veel liefs

V. E. A. L. XX

Margreeth bleef me stilzwijgend aankijken en wachtte totdat ik begon met praten. Ik keek nog eens naar de tekst op het kaartje. Liet mijn wijsvinger voorzichtig over de letters glijden. Of dat het zijn lippen waren. Een blos steeg naar mijn wangen.

'Nou,' drong Margreeth aan. 'Wie is het!'

'Oh, gewoon een man.'

'Ja, dat begrijp ik ook wel.'

Ik vertelde snel in het kort wat er afgelopen weekend was voorgevallen. Ook dat ik eigenlijk niet wist wie hij is, alleen dat zijn naam Vinnie was of zoiets.

Margreeth bleef me maar vragen stellen hoe hij eruit zag en wat hij aan had. Ook vertelde ik haar dat hij met zijn vriendin was. 'Dus doet hij dit alleen maar uit medelijden,' zei ik haar.

'Dat weet je niet,' ging Margreeth verder. 'Ik weet hoe mannen denken. En kijk eens naar de afzender!'

Ineens leek Margreeth toch niet zo'n Akela dat ik altijd van haar had verwacht. Ze was zelfs heel positief tegen mij. Een kant die ik nog niet eerder van haar gezien had. We stonden op en liepen samen naar de deur van haar kantoor. Toen Margreeth haar kamerdeur opende, hoorde we veel rumoer uit de centrale hal waar Christel, Remco en receptioniste Ellen waren. Ze stonden met zijn drieën rond mijn bureau en keken naar nog twee vazen vol met rode rozen. Ik versnelde mijn pas om op de kaartjes te kijken. Margreeth vergezelde mij en keek in de andere vaas. Remco, Christel en Ellen keken sceptisch naar Margreeth en naar mij en deinsde een beetje achteruit. Ook zij vonden Margreeth doorgaans afstandelijk. Maar vandaag was ze schijnbaar in een goede bui en mengde ze zich in het gesprek.

'Ik zeg net tegen Maddy dat deze man meer wil.' Ze wiebelde op haar hoge hakken een beetje heen en weer.

'Ik ben zo nieuwsgierig wie het is.'

Iedereen keek Margreeth aan. Ze keek op van het kaartje en keek om zich heen. Eerst een beetje nors, daarna verscheen er een glimlach om haar mond.

'Ik ben geen robot, ik hou ook wel van een beetje opwindning.' Het ijs was gebroken. Iedereen begon te lachen.

Ik las het kaartje wat aan de bos rozen hing.

Schoonheid,

*Ik heb een tafel gereserveerd voor twee
voor morgenavond. Bij La Philippe.*

Veel liefs,

Vincenzio Lucrezzia XX

Remco float. 'Zo, zo, doe maar duur,' zei hij. Dat is een peperduur restaurant, erg gewild en je moet van goede huizen komen om daar te kunnen eten.

'Oh,' was alleen maar mijn antwoord

‘Ja,’ging Remco verder. ‘ Ze hebben het erg druk en je staat ongeveer drie maanden op de reserveringslijst. Deze man heeft connecties. Als hij zegt dat hij zojuist gereserveerd heeft.’

‘En veel geld,’ vulde Ellen aan. Zowel Christel en ik keken Ellen aan die vanachter haar computer riep dat we maar eens moesten kijken op Google. Hoe weet je dit allemaal vroeg ik haar toen ik naar haar bureau liep. Ze draaide het scherm en daar stond uitgebreid een foto van hem. Foto’s van verschillende grote warenhuizen over heel Europa. Ik keek gebiologeerd naar zijn prachtige gezicht met hoekige kaaklijn, zijn lach en een mond vol rechte witte tanden. Hij straalde veel sexappeal uit. Ik voelde mijn hart sneller kloppen. Wat zag deze man er goddelijk uit. Hij bezat de echte “Wow factor”. In de hoek van het scherm zag ik de foto van Fabiola. Mijn mond vertrok in een dun streepje, maar dacht, hij wil met mij uit eten. Ook Margreeth en Remco hadden zich rondom het scherm van Ellen opgesteld. Margreeth met het derde kaartje in haar hand. Ze gaf het aan mij en knipoogde naar mij. Nog iets nieuws wat ik nog niet eerder van haar had gezien. Ik keek naar Christel, maar zij keek naar het computerscherm. Ik las het kaartje.

Schoonheid,

Ik kom je morgenvoond om zeven uur

op halen bij jou thuis.

Tot morgen!

Veel liefs

V.E.A.L.XX

Bij dit kaartje stonden weer zijn initialen. Vermoedelijk ging hij bij het eerste kaartje er vanuit dat ik wist wie hij was. Bij het tweede kaartje stond zijn naam. Nu we op internet aan het kijken waren wie hij was. En hoe rijk hij was, verdween ineens bij mij de pret. Wat moet zo’n rijk iemand met mij. Ook die foto met Fabiola, die er ook op deze foto er weer uit zag om door een ringetje te halen. Maar zeker ook hoe knap ze wel niet was. Wat ziet hij in mij. Ik ben bleek, flets in mijn gezicht met een moedervlek op het puntje van mijn neus. Niet echt superslank, met een lichte ronding van een buikje. Iedereen in de ruimte staarde mij aan. Ik had niet het idee dat ik hardop stond te praten. Ik hield snel mijn mond en staarde naar het

beeldscherm. Kom nou toch, zei Remco, je bent beeldschoon. Ik zou het wel weten als ik niet op mannen viel, zou ik voor jouw gevallen zijn.

Ook Christel en Ellen vertelden me dat ik niet zo onzeker moest zijn. Zelfs Margreeth vulde aan, je hebt een dozijn aan prachtige bloemen gekregen en hij ondertekend met veel liefs en kussen. Als dat niet genoeg zegt. Ze draaide zich om en vermaande ons om weer aan het werk te gaan. Ineens schoot het me te binnen dat hij niet eens weet waar ik woon. Ik vertelde het zachtjes tegen Cristel. Ze keek op van haar dossier en zei:

‘Soms ben je zo naïef,’ en ze glimlachte naar mij. ‘Hij weet toch ook waar je werkt, hoe zijn anders die bloemen hier gekomen. Dan weet hij vast wel waar je woont.’

Die avonds had ik het hele verhaal aan Liza verteld. Ze vertelde mij, dat ze met Ernesto had gesproken. Ze gaf aan dat hij te haastig een beslissing had genomen en als ik me baantje terug wilde ik het maar hoefde te vragen. Ik vertelde haar dat ik er over na zou denken. Ik hing mijn mobieltje op en wilde die avond eens vroeg naar bed gaan. Eigenlijk had ik mijn huis een beetje op moeten ruimen, maar ik was erg moe. Ik waste mijn gezicht in de badkamer, gooide mijn kleding in de wasmand en kroop onder mijn dekens.

Vincenzio, zijn naam was al net zo mooi als hemzelf. Hij zat tegenover mij in het restaurant La Philippe. Vincenzio staarde over zijn wijnglas naar mij. Hij zag er schandalig lekker uit en ik merkte dat ik bloosde.

Ik voelde opnieuw de elektrische spanning tussen ons net als de eerste keer toen ik op een wat ongemakkelijke manier op mijn knieën, iets voorover gebogen tussen zijn benen zat. Het voorgerecht zag er voortreffelijk uit, maar ik kon geen hap door mijn keel krijgen. Wat wil hij van mij? Is dit etentje om iets goed te maken?

Hij zette zijn glas neer. De prachtige manchetknopen stonden verbluffend mooi bij zijn soepel zittende maatpak. Zijn das had dezelfde matglanzende witte kleur als zijn overhemd. Ik voelde een steek in mijn onderbuik naar boven komen. Ik was nieuwsgierig wat hij tegen mij zou zeggen na vanavond.

‘Is er iets Maddy?’

Jezus, was ik zo'n open boek. Hij kon mijn gedachten lezen. Hier had ik niet opgerekend. Ik sloeg mijn ogen neer. Ik forceerde een glimlach. 'Nee.'

Nee, was dat het enige wat ik over mijn lippen kon krijgen?

Verdomme, ik kon mezelf onder de tafel wel een trap geven. Deze avond ging op deze manier nog lang duren als ik niet gewoon een conversatie op gang kon brengen. Niet dat ik snel naar huis wilde, maar hij zal wel snel in de gaten krijgen dat ik niet zo'n goed gezelschap was. Vanavond tenminste.

Zijn ongedwongenheid en interesse in mij joegen mij de stuipen op het lijf. Ik wilde hem. Ik voelde me zo sterk tot hem aangetrokken dat het pijn deed. De serveerster kwam onze borden weghalen. Ik had niet veel gegeten eerder roerloos met mijn mes en vork met mijn eten zitten spelen. Vincenzo depte met een servet zijn welgevormde lippen en legde het servet dubbelgevouwen op de hoek van de tafel. De handeling was zo magisch dat ik met mijn tong mijn inmiddels droge lippen bevochtigde. Zijn ogen waren iets samengeknepen en hij keek me nadenkend aan.

'Ik vind het echt vervelend dat je door mij je baantje bent kwijtgeraakt, dat moet je geloven.'

'Ach, ik vind het niet erg. Het was maar een baantje, net wat je zegt.'

Wat zei ik nu, ik vond het vreselijk. Het was een inkomstenbron van levensbelang die er voor zorgde dat ik normaal mijn rekeningen kon betalen.

'Binnenkort heb ik het te druk met mijn andere baan, dus ik zit er niet zo mee.'

'Oh, wat voor werk doe je dan?'

Eindelijk dit gesprek leek ergens op. Maar waarom deed ik me voor als iemand anders. Die baan bij het OM is nog helemaal niet zeker, maar dat wilde ik hem niet vertellen anders bleef hij zich misschien schuldig voelen.

'Ik heb stage gelopen bij het Openbaar Ministerie en nu wordt deze stage omgezet in een vaste baan.'

Het hoofdgerecht werd geserveerd. Ik zag dat de serveerster met Vincenzo openlijk flirtte. Een steek van jaloezie ging recht door mijn hart. Ik kromp een beetje in om de pijn beter te kunnen opvangen.

‘Maddy, ik wilde je al vanaf het moment dat ik je voor het eerst bij Ernesto achter de receptiebalie zag staan. En ik heb het idee dat je mij ook niet echt onberoerd laat.’

Wow, dit ging wel heel erg snel! Heb ik iets gemist.

Waar kwam dit ineens vandaan?

De serveerster droop met hangende pootjes af toen ze Vincenzo zijn liefde voor mij hoorde betuigen. Ik lachte binnensmonds één nul voor mij. ‘Je maakt zeker een geintje.’

‘Maddy, zie ik eruit alsof ik een geintje maak, ik ben bloedserieus.’

Vincenzo had zijn handen ineen gevouwen en steunde met zijn ellebogen op tafel. Zijn wijsvinger rustte tegen zijn lippen aan. Hij sprak kalm en zeer beheerst. Het rauwe sexy randje in zijn stem met het prettige zangerige accent maakte mij aan het duizelen. Deze man was gevaarlijk voor mij.

Ik voelde dat de binnenkant van mijn handen klammig werden en pakte snel mijn glas om een rijkelijke slok van de rode vloeistof door mijn mond naar binnen te laten glijden. Ik verslikte me haast. Mijn beide wangen zaten vol met wijn, mijn neusvleugels opengesperd die probeerde de lucht naar binnen en naar buiten te reguleren. De slok was te groot, maar ik kon nu niet meer terug. Het zou een onsmakelijk gezicht zijn als ik nu de wijn terug in mijn glas zou spugen.

Mijn ogen waren zo groot als schotels en ik probeerde de opwindings die ik binnen in mij voelde groeien te negeren. Eindelijk, ik kon weer normaal slikken.

Ik prikte met mijn vork in een stukje vlees en bracht het naar mijn mond. Ik zag Vincenzo hetzelfde doen. Ik begon langzaam te kauwen. Het vlees was mals en heerlijk licht gekruid. Ik blies mijn adem door mijn neusgaten naar buiten.

‘Ik moet steeds aan je denken Maddy.’

Wat moest ik hier nu opzeggen. Dit is toch wat iedere vrouw wil horen? Een klein stemmetje in mij probeerde mij te waarschuwen. ‘*Deze Rijke Adonis is te hoog gegrepen voor jou.*’ Maar misschien had ik in mijn vorige leven wel iets goeds gedaan en verdiende ik hem wel. Het intense gevoel bleef maar aan houden. Ik hunkerde naar deze foute man. Ik wist dat als ik zou toegeven aan mijn gevoel ik er later spijt van zou krijgen. Hij zou een verslaving worden waar ik niet meer buiten zou kunnen. Ik beet op mijn onderlip. ‘Wat wil jij Maddy. Ik merk dat je erg stil bent. Vind je mij te direct?’

Echt direct was hij niet, wel duidelijk of was dat hetzelfde. Hij legde zijn mes en vork aan beide zijde op het randje van zijn bord en leunde over de tafel gebogen naar mij.

‘Ik visualiseer hoe jij met je lekkere prachtige lijf naakt onder mij lig. Nat en gewillig.

Dat ik iedere centimeter van je lichaam met mijn tong bezit van je neem.’

Het lage primitieve geluid wat diep uit zijn keel naar boven kwam, bezorgde mij kippenvel.

‘Je hebt het al helemaal uitgedacht, hé.’

‘Kom op Maddy, ik zie dat jij dit ook wil, geef het maar toe.’

Hij had gelijk, ik wilde hem ook. Ik voelde een blos op mijn wangen. Ik schaamde me voor mijn seksfantasieën met hem. Of had dit meer te maken met het droog staan al die maanden. Ik vernauwde een beetje mijn ogen. Hoelang was het geleden dat ik voor het laatst had geneukt. Ik schudde onzichtbaar mijn hoofd. Daar wilde ik nu niet aandenken.

Ik was me ten volste bewust van mijn verlangen naar hem. Dat ik iedere harde centimeter van hem wilde bezitten.

‘Je ziet er op dit moment erg neukbaar uit, we kunnen hier gebruik van maken. Zullen we het toetje overslaan?’

Rond zijn mond hing een zelfingenomen glimlach. Ik hapte naar adem. Hij was grof en wist wat hij wilde. Ik twijfelde of ik hierop wilde antwoorden, maar liet het achterwege. Kom op Maddy, niet zo kinderachtig, hield ik mezelf voor.

Wat is er nu verkeerd aan dat twee volwassen mensen die seks met elkaar willen hebben. Ik probeerde te slikken. Vincenzo schoof zijn stoel naar achter en liep op mij af. Hij strekte zijn hand naar me uit en keek me met zijn prachtige donkere uitdagende groene ogen aan. Hij wachtte beleefd. Ik legde mijn servet aan de linkerkant van de tafel en legde mijn hand in die van hem. Hij trok me omhoog uit mijn stoel. Ik merkte dat mijn benen weigerde me te dragen en ik viel tegen zijn strakke harde torso aan. Het ontnam mij mijn adem. Ik rook zijn heerlijke geur. Zijn lippen waren zo dicht bij de mijne. Ik sloot mijn ogen en probeerde tot mezelf te komen, wat heel erg moeilijk was. De weg naar huis is als een waas voorbij gegaan. Ik herinnerde alleen mijn slaapkamer. Mijn huid gloeide koortsachtig. Zijn handen vlogen vlug over mijn lichaam opzoek naar de knooppjes van mijn blouse. Hij friemelde aan een van de knooppjes en ik voelde zijn prachtige handen op mijn blote lichaam. Ze streelde

me zacht en masseerde mijn borsten. Mijn tepels werden hard. Ik voelde zijn mond hard maar teder op de mijne. Ik ademde snel en koortsachtig. Ik opende mijn lippen en verwelkomde zijn tong die onderzoekend mijn mond verkende. Hij kustte me in mijn nek voelde zijn hete adem tegen mijn oor. Knabbelde aan mijn oorlelletje.

Het kietelde een beetje en draaide mijn hoofd een beetje weg. Vincenzo pakte mij op en legde mij in het midden van mijn bed.

Hij ging verder met het verkennen van mijn lichaam. Kuste me boven mijn navel en liet zijn hand aan de binnenkant van mijn been glijden. Een onverdraagbare kwetsbaarheid overviel me, naakt en met gespreide benen klaar om genomen te worden. Mijn hart ging nog sneller kloppen. Ik voelde me opgewonden. 'Oh god wat was dit heerlijk.'

Ik kronkelde onder zijn lichaam en hij drukte me nog dieper in mijn matras. Met zijn been hield hij me in bedwang.

Mijn handen gleden over zijn goddelijke rug naar zijn billen. Met zijn ene hand bleef hij mijn borst masseren, trok met zijn duim en wijsvinger aan mijn tepel tot hij hard werd en stijf bleef staan. En zijn andere hand voelde ik over mijn vulva heen en kneep er zachtjes in. Ik was nat en glibberig maar wilde meer. Ik duwde mijn heupen tegen zijn stijf geworden penis aan.

Ik openende mijn benen om zijn overheerlijke harde stevige pik te kunnen ontvangen. 'Vincenzo neuk me!' Ik riep zijn naam en hij fluisterde met zijn rauwe stem tegen mijn oor.

'Kom maar! Laat je gaan schoonheid!'

Hij bleef met zijn duim cirkels draaien rondom mijn vulva.

Ik hield het bijna niet meer uit. Onder in mijn buik begon een orgasme op te borrelen.

Ik voelde me vanbinnen samentrekken. Ik wilde hem zo graag in me voelen. Ik riep nogmaals zijn naam. 'Vincenzo! Asjeblieft...! Laat me niet langer wachten, geef me je pik.' Neuk me!

Ineens schrok ik wakker, keek verdwaasd om me heen. Ik lag nog steeds in mijn eigen bed. Nat van het zweet, ook mijn vulva was nat en broeierig. Ik had verdomme een natte droom over een man die ik maar één keer had gezien. Ik schaamde me diep, dat ik zo behoeftig was. Gooide mijn laken van me af en stapte onder de douche. Ik stond met mijn voorhoofd koortsachtig geleund tegen de koude tegels in de douchecabine. Het water stroomde over mijn verhitte lichaam. Dit had ik nog nooit

meegemaakt. Zou het komen omdat ik al maanden geen vriendje had gehad.

Geen ene man had dit ooit bij me losgemaakt. Ik probeerde maar aan niets te denken. Pakte mijn shampoo en begon mijn haar in te zepen. Masseerde mijn slapen en voelde de spanning een beetje wegebben. Ik stapte uit de douche, droogde me af en ging weer terug naar bed. Ik hoopte dat ik nog wat kon slapen.

Ik keek in de spiegel. Ik zag eruit als een wrak. Donkere wallen onder mijn ogen, mijn gezicht zag flets en mijn haar stond alle kanten op. Ik zuchtte naar mijn spiegelbeeld. Met nat haar gaan slapen is nooit een goed idee. De volgende dag was mijn haar een ramp, zoals ik nu in de spiegel zag. Het leek wel of er een bom in mijn haar was ontploft. Ik probeerde met een borstel de klitten eruit te borstelen.

Ik voelde me moe en rusteloos. Ik had vannacht ieder uur op mijn wekker voorbij zien gaan. Iedere keer dat ik een beetje in slaap viel, lag ik weer te draaien. En keek dan automatisch op mijn wekker, hoe laat het was. Na die droom van gisteren waar ik eigenlijk niet meer aan wilde denken, heb ik de slaap niet meer kunnen vatten. Het was nu half zeven en het was echt tijd om me klaar te maken voor mijn werk.

Ik had de pest aan mezelf dat ik zo bevangen was van een man die ik eigenlijk helemaal niet kende. Althans alleen maar wat ik op internet had gelezen. Hij was veel te hoog gegrepen voor mij. Ik dacht erover na om onze afspraak voor vanavond maar af te zeggen.

Eerlijk gezegd wist ik niet eens hoe. Ik had geen nummer van hem, wist niet waar hij werkte of waar hij woonde. Ik kleepte me op de automatische piloot aan en dacht terug aan mijn droom.

Ik was niet echt bij mijn volle verstand. Het onbereikbare verlangen naar deze man die mijn hele leven in één nacht op hol had gebracht. Ik moest hem vergeten.

Ik liep naar mijn keuken waar ik voor mezelf een kop koffie maakte en probeerde door de cafeïne een beetje wakker te worden. Pakte mijn sleutels van het bijzettafeltje in de gang, mijn mobieltje en verliet mijn appartement.

Het was fris buiten en sloot mijn regenjas dicht tegen me aan om me te beschermen tegen de gure herfstwind.

De metrowagons waren drukker, iedereen stond dicht tegen elkaar aan.

Geen één stoeltje was leeg. Gelukkig hoefde ik maar drie haltes met de metro. Eenmaal uitgestapt, liep ik net zo als iedere ochtend met dezelfde groep mensen naar de verschillende hoge kantoorgebouwen.

Sommige hadden een paraplu bij zich voor het geval het vandaag zou gaan regenen. Anderen liepen weer druk te bellen. En weer andere waren met elkaar in gesprek. Ik keek om me heen en liep met de menigte mee. Ik vond het heerlijk al die verschillende mensen. Ik probeerde me altijd voor te stellen wat voor functie ze hadden of bij welk bedrijf ze werkten.

Ik kwam Cristel tegen op de begane grond bij de liften van het kantoorgebouw.

Ze bekeek me van top tot teen. 'Wat is er met jou aan de hand,' vroeg ze.

De liftdeuren gingen open en we stapten samen in de lift. Ik vertelde haar wat mij vannacht was overkomen, niet alle pikante details, daar schaamde ik me te diep voor, maar wel dat ik niet echt kon slapen en dat Vincenzo door mijn hoofd had lopen spoken. 'Goh, je hebt het wel te pakken hé.'

Ik knikte en staarde kort voor me uit. Ik beet op mijn onderlip. 'Ik denk dat ik de afspraak maar af ga zeggen,' vertelde ik haar.

'Wat! Waarom.'

Ik zuchtte. 'Kom nu toch, hij is veel te hoog gegrepen. En dan kan ik maar beter er nu een punt achter zetten voordat dit echt iets zou kunnen worden.'

Ze wilde me in de rede vallen, maar ik ging snel door met het onderbouwen van mijn standpunt.

'Kijk naar me, ging ik verder. Ik zie er nu al niet uit. Laat staan als ik met hem ben wezen eten. Ik vind hem echt leuk, meer dan leuk eigenlijk. En misschien neemt hij me alleen maar mee uit eten omdat ik door hem mijn baantje bent kwijtgeraakt..., uit medelijden. En die heb ik van niemand nodig.'

Christel liet me uitpraten. Ze knikte instemmend.

Met een klein stemmetje zei ik, 'maar ik heb zijn nummer niet.'

Allebei schoten we in de lach.

'Ik weet wel hoe we daarachter kunnen komen,' zei Christel. We stapten de lift uit op onze verdieping en gingen het kantoor binnen. We begroetten Remco en Ellen en liepen gezamenlijk naar de keuken voor koffie. Na een uurtje kwam Christel naar

me toe met het nummer van Vincenzo Lucrezzia. Met trillende handen nam ik het papiertje van haar over.

‘Weet je het zeker,’ vroeg ze mij. Ik haalde mijn schouders op. Eerst wilde ik de afspraak wel afzeggen, maar ik had geen nummer. Maar nu ik zijn nummer had durfde ik niet te bellen, wat moest ik tegen hem zeggen. Eigenlijk wilde ik hem toch nog wel een keertje zien. Ik staarde nogmaals naar de cijfers op het papiertje. Christel kneept zachtjes in mijn schouder en zei; ‘Denk er nog maar rustig over na.’

Ik legde het papiertje in de bovenste la van mijn bureau en ging verder met mijn werk. De tijd vloog voorbij. Aan het eind van de ochtend had ik een gesprek met een assistent van de openbare aanklager over een moeilijke zaak. Het was de bedoeling om de zaak naar deze stad te halen. Hij gaf mij brieven over de bewijsstukken van de zaak. Tegen de lunchpauze waren we klaar nam ik afscheid van hem en liep naar het bureau van Christel. We zouden samen gaan lunchen.

Ze legde haar telefoon neer en pakte haar tas uit haar ladeblok. We liepen samen naar een klein tentje in de zijstraat achter ons kantoor.

Rondom de kantoorgebouwen zaten verschillende lunchrooms waar je gezellig kort of lang kon lunchen. De tentjes varieerden van Thaise, Turkse, maar ook winkels met belegde broodjes en een gezonde smootybar. Vandaag kozen we voor een kleine bistro, zij hadden er heerlijke soepen.

En met dit frisse herfstweer had ik wel trek in iets warmes.

We namen plaats aan een tafeltje bij het raam, zodat we de voorbijgaande voetgangers konden bekijken. En we bestelde allebei een kom Franse uiensoep met vers oerbrood en een cappuccino. De serveerster bracht onze cappuccino. We nipten met onze lepel van het schuim die bovenop de cappuccino lag.

Zeg weet jij dat die goddelijke vent van jou....’ Ik schudde met mijn hoofd en viel haar in de rede. ‘Het is niet mijn vent.’

Ze wuifde mijn antwoord weg.

‘Ach, maar weet je, dat hij naast die mooie warenhuizen ook nog een bod heeft gedaan op Calitalia, die vliegmaatschappij.’

Ik keek verbaasd naar haar. ‘Oh, dat wist ik niet. Hoe weet je dat allemaal.’

‘Nou, toen ik voor jou op zoek ging naar het telefoonnummer, zag ik dat allemaal op internet. Weet je wel hoe rijk hij is?!’

‘Daarom ga ik hem straks bellen om de afspraak af te zeggen.’

‘Nee joh, ga er gewoon van genieten.’ ‘Hmm nee,’ ik nam een slok van mijn cappuccino.

Ik was vastberaden, ik wilde echt niet tegenover iemand aan tafel zitten die toch niet binnen mijn bereikt lag. Ik was nooit echt goed in het onderhouden van mijn eigen leven. En relaties hielden niet echt stand. En alleen neuken met iemand was niet echt mijn ding.

De serveerster kwam de soep brengen. Ik had eigenlijk niet zo’n trek meer. ‘Heb je het nummer bij je, vroeg Christel.’

‘Nee,’ zei ik. Ik had niet zo’n zin om hem in het bijzijn van Christel te bellen. Ik roerde wat in mijn soep toen Christel mij het nummer naar voren schoof over de tafel.

‘Wat moest ik tegen hem zeggen. Dat ik geen blauwtje wilde lopen.’ Christel keek me over haar dampende kom soep aan.

‘Ga er gewoon van genieten, wie weet volgt er meer.’ Ze had gelijk, ik moest niet altijd vooruit denken. En wie weet wil ik hem hierna nooit meer zien, is hij een echte klootzak. Over dat laatste moest ik mezelf ervan overtuigen.

Die middag op kantoor ging snel voorbij. Dossiers verwerkt, afspraken gemaakt en mijn “to – do”, lijstje helemaal afgewerkt.

Het was druk in de metro, we zaten als sardientjes in een blikje.

De stimulans om meer gebruik te maken van het openbaar vervoer, had iedereen letterlijk opgenomen. Het voordeel van het rijden met de metro is dat je niet in de file staat, het nadeel is dat iedereen graag een stoeltje wil bemachtigen. Soms voel ik me opgelaten als mensen naar me kijken als ik wel een zitplaats heb, zie je de minachtige blikken naar je staren met het idee; zij wel. Dan voel ik me schuldig en wil ik op staan. Ik kom van achter mijn bureau vandaan; heb geen staand beroep, terwijl andere mensen dat misschien wel hebben.

Het leuke van het reizen met de metro is dat je mensen kan bekijken, sommige zijn druk in gesprek, anderen lezen de krant en weer anderen zitten te spelen met hun mobieltje. Maar zoals vandaag, als iedereen op het zelfde tijdstip de metro wil en we op en in elkaar staan, is er niets aan. Gekuch in je nek van een medereiziger. Bezwepte mensen, gesnotter van weer anderen die een griepje onder de leden hebben. De metro is een rijdende bron van ziektekiemen.

Nog één halte en ik was op mijn bestemming. Ik dacht na wat ik vanavond aan zou trekken. Het restaurant was erg slijk en

culinair, alleen maar rijke mensen. En als ik Remco mag geloven is het erg gewild, staan de gasten maanden op een wachtlijst. Zou ik er wel tussen passen met mijn doodgewone afkomst? Wat zou Vincenzo aan hebben. Een mooi kostuum of een prachtig op maat gesneden pantalon zoals laatst. Die perfect om zijn welgevormde heupen viel. Bij hem staat echt alles. Door de speakers in de metro hoorde ik de voice – over mijn halte omroepen en probeerde ik tussen de mensen door me naar de deuren te gaan.

De deurbel ging. In mijn hoofd maande ik mezelf tot kalmte. Ik was de laatste twee uur niet echt meer mezelf. Ik wist niet was ik aan moest.

Heb verschillende kledingstukken op mijn bed gelegd en aangehad. Mijn garderobe was redelijk uitgebreid, maar niets wat ik echt aan wilde voor deze avond. Uiteindelijk ging ik maar voor mijn zwarte jurkje. Dat blijft altijd sjiek. Ik stapte snel in mijn bijpassende zwarte pumps en sloot de deur van mijn appartement achter mij.

Ik liep de ontvangsthal van mijn appartementengebouw uit en keek hem recht aan. Hij stond nonchalant tegen zijn auto geleund. Met zijn armen gekruist over zijn prachtige brede torso.

Onze ogen ontmoeten elkaar en er verscheen een brede glimlach op zijn gezicht.

Hij zag er fantastisch uit in zijn antraciet grijze pantalon die zijn afgetrainde lichaam sierde. Doordat hij met zijn armen over elkaar stond werd zijn witte overhemd strak getrokken door zijn stevige biceps. Zijn donker golvend achteroverhangend haar raakte in zijn nek het randje van zijn kraag. Hij zag er geweldig uit, om op te vreten. Ik voelde een samentrekkend gevoel tussen mij benen op komen. Een gevoel van lust. Ik wilde deze man zo graag aanraken. Zijn lippen voelen overal over mijn lichaam. Hem in me voelen. Een zacht gekreun ontsnapte. Godver. Hoe moet ik deze avond doorkomen dacht ik. Ik liep op hem af en zag dat zijn ogen donker groen en uitdagend naar me keken.

‘Hmm,’ het beviel hem zeker wat hij zag.

‘Je ziet er fantastisch uit schoonheid,’ zei hij en boog zijn hoofd om me te verwelkomen met een kus op mijn wang.

Ik voelde me warm worden van binnen. Zijn ogen gleden over mijn lichaam. Ze bleven rusten op mijn borsten. Mijn tepels

reageerde onder zijn blik. Ze werden hard en drukte tegen de kanten stof van mijn bh. Ik voelde een blos op mijn wangen komen en mijn adem versnelde licht. Mijn lippen weken een beetje van elkaar en ik onderdrukte een geluidloze kreun.

Dit gaat een vermoeiende avond worden als ik me zo blijf gedragen, schoot er door mijn hoofd.

Vincenzio opende de portier van zijn bolide. Hij was een echte heer. Stapte opzij om mij te laten instappen. De bekleding van de auto was in leer uitgerust. Bruin kalfsleer en voelde zacht aan. Het dashboard was met hout afgewerkt. Een prachtige diep roodbruine kleur. Niet echt mahonie, meer richting de beige met vuren donkerrode nerven of vlammen erin. Ik voelde me heerlijk wegzakken in de comfortabele zitting. Aan beide zijde van de stoel zat een armleuning die je omhoog kon klappen. Vincenzio was aan zijn zijde van de auto ingestapt. Hij gleed soepel achter het stuur en keek met een jongensachtige glimlach naar mij. Hij zag mijn goedkeurende blik over het interieur van de auto glijden. Een licht gegrom vanuit zijn keel ontsnapte over zijn welgevormde lippen.

We reden al een poosje in stilte toen we de oprit richting de snelweg draaiden.

‘Waar gaan we heen,’ vroeg ik om de geladen spanning een beetje te breken. ‘Ik dacht dat we naar La Philippe zouden gaan.’ Het klonk heel verwend uit mijn mond, dat ik spijt had dat ik het had gevraagd.

‘Klopt,’ zei Vincenzio opgewekt, hij had de manier van mijn vraag niet zo opgemerkt als ik zelf. ‘Maar die zit niet alleen hier, ze hebben meerdere vestigingen en in verschillende steden.’

‘Oh,’ was mijn antwoord en werd nu toch wel een beetje nieuwsgierig.

Nu lachte hij hardop en was verrukt dat ik verbaasd was.

‘Het blijft een verrassing,’ ging hij verder. ‘Maar ik beloof je dat je het leuk gaat vinden.’

Na een klein uurtje gingen we van de weg af, passeerde enkele lokale dorpjes. We kwamen terecht in een klein steegje met aan beide zijde pistorieke gebouwen. Ik keek om me heen en genoot van het uitzicht. Voor mij uit lag een gezellig dorpsplein. Het leek wel een beetje Italiaans. Een prachtig terras waar zelfs nu in dit koele herfstweer nog mensen zaten.

Aan kleine tafeltjes die werden verlicht door kaarsen in grote windlichten. Vincenzo stopte de auto, stapte uit en liep naar de passagierskant om mij uit te laten stappen.

Ik pakte zijn uitgestoken hand en legde mijn hand erin. Toen ik naast hem stond legde hij zijn hand om mijn onderrug en begeleidde mij om de auto heen.

Ik werd me bewust van de geladen tinteling die er tussen ons was ontstaan. Mijn lichaam reageerde op zijn aanraking. Mijn handpalmen werden warm en ik had moeite om tussen mijn gladde vingers mijn tasje vast te houden.

Intussen stond er al een man klaar aan de bestuurderskant om de auto weg te brengen. Vincenzo gooide hem de autosleutels toe.

Bij de ingang werden we verwelkomd door een prachtige slanke knappe vrouw, gekleed in een sierlijk kort strak jurkje waarin de rondingen van haar borsten goed uitkwamen. Een steek van jaloezie voelde ik in me opkomen. Vincenzo begroette haar hartelijk. Zij nam zijn overdadige zoenen op beide wangen gretig aan. Ik voelde me naast hem een beetje verloren toen ze samen aan de praat raakte en lachte.

Toen richtte ze haar knappe verschijning op mij en begroet mij ook erg hartelijk. Ze omhelsde mij alsof ze mijn kende en een poos niet had gezien.

‘Vrienden van Vincenzo zijn ook mijn vrienden,’ zei ze hartelijk met een licht zwoel accent. Ik knikte een beetje verlegen en beschaamd. Ze ging ons voor het restaurant in en leidde ons naar een tafel in de hoek bij de openhaard. Het restaurant was erg slijk, maar zeker ook modern ingericht. Alle kleuren waren op elkaar afgestemd. Van de buitenkant van het gebouw had je eerder een nostalgisch interieur verwacht. Maar dit verbaasde mij.

Vincenzo’s ogen straalde jongensachtig en bekeek mijn blik en knikte. Met mijn handen gleed ik langzaam over het smetteloze witte damasten tafellinnen. Bekeek de grote wijnglazen die meer op iets te kleine viskommen leken. Naast de borden lag blinkend zilver bestek. Ik raakte het voorzichtig aan, het zag er zwaar uit. Hij zat mij een poosje aan te kijken. Ik keek in zijn ogen zag dat ze donkergroen en vurig naar me keken. Mijn onderlip week een beetje open.

‘Wat,’ zei ik.

‘Niets’, antwoordde hij. ‘Ik zie dat je geniet zoals je kijkt en dat maakt me blij.’

‘Ik ben een echt gevoelsmens,’ bekende ik hem.

Hij gromde goedkeurend. ‘Ik ken niemand die zo alle details in zich opneemt en dat letterlijk uit, ik zie het op je gezicht.’

Ik voelde weer een blos opkomen. Hij ondersteunde met zijn hand zijn kin en keek me aan.

‘Nee, dat is niet helemaal waar, mijn vader kon vroeger ook zo genieten.’ Ik keek hem geïnteresseerd aan.

‘Hoezo vroeger,’ vroeg ik voorzichtig. Ik was bang dat zijn vader niet meer in leven was en dat dit weleens een gevoelig snaar zou kunnen zijn.

Zijn mondhoeken verstarde en zijn lippen vertrokken in een dunne streep.

‘Sorry,’ haastte ik te zeggen. Ik wilde deze avond niet verpesten.

‘Het geeft niet, ik begon er zelf over.’

Ik kon het toch niet laten en vroeg voorzichtig of zijn vader nog wel in leven was.

‘Ja, helaas wel,’ was zijn antwoord. Zijn blik had een grauwe grimas gekregen. Ik wilde met mijn hand over de tafel de zijne aanraken. Hem troosten, maar ik deed het niet. Ik wachtte tot hij verder wilde praten. Een serveerster verscheen aan onze tafel. Ze gaf Vincenzo de wijnkaart. Ze wilde er mij ook een geven, maar ik bedankte. Vincenzo bekeek vluchtig de kaart sloot hem en gaf hem terug aan de serveerster. Bestelde de wijn en keek mij gelukkig weer met een glimlach aan. Ik zuchtte zichtbaar. Ik was blij met de onderbreking van de serveerster.

Ik nam zijn blik in me op. Wie ben jij en wat wil je van me, hoorde ik een stemmetje diep in mijn achterhoofd zich afvragen.

‘Ik wil je bedanken voor deze avond,’ begon ik, en glimlachte naar hem.

‘Dat is wel het minste wat ik kon doen, nadat je door mij je baantje bent kwijtgeraakt. En de avond begint pas, dus bedank me nog maar niet, misschien wil je straks wel van me weg.’

Ik hoorde de onzekerheid in zijn stem en vroeg me af waar dat vandaan kwam. Hij beet op zijn onderlip. Een zachte kreun ontsnapte over mijn lippen. Wat zou ik deze man nu graag willen kussen. Zijn lippen op de mijne voelen, met mijn tong langs zijn lippen strijken en er kleine beetjes in achter laten met mijn tanden.

De wijn werd geserveerd en ik dronk er gretig van.

‘Hou je van lekker eten,’ vroeg Vincenzo.

Ik knikte naar hem en slikte een slokje wijn door. ‘Hmm, ja’, bevestigde ik hem. ‘Mag ik dan voor jou bestellen’, voegde hij er aan toe. Ik knikte weer.

Hij opende de kaart en las enkele gerechten op en vertelde erbij wat het allemaal in hield. Ik luisterde aandachtig. Ik kreeg al trek en voelde mijn maag een knorrend geluid maken.

De serveerster kondigde zich aan na het knikje van Vincenzo richting haar. Ze nam de bestelling op en verdween weer.

‘Hier zul je van gaan genieten, geloof me, als je dit eenmaal hebt geproefd wil je niets anders meer.’ Ik ben benieuw en wacht het af, en beantwoorde zijn mooie sexy glimlach.

Het voorgerecht was inderdaad overheerlijk. Ik likte openlijk mijn vork en mes nog eens af. ‘Hmm, je hebt inderdaad gelijk gehad’, zei ik tegen hem. Ik legde mijn mes en vork op het bord en spoelde mijn mond met de heerlijke wijn.

Zijn ogen haakte in de mijne en met een zware sexy stem waar een licht rauw randje in te horen was zei hij; ‘Dat mes aflikken kan gevaarlijk zijn, je kunt je tong beter in andere dingen steken.’

‘Ja in jouw mond bijvoorbeeld.’

Olie fuck, had ik dit echt gezegd. Ik schrok van mezelf, ik dacht er alleen maar aan. Niet met het idee dit hardop te zeggen en voelde me helemaal rood worden. *Je bent lekker bezig Maddy, hoe vaak ga je je nu nog voor schut zetten!*

Ik kon mijn tong er wel vanaf bijten. Hij lachte. Zijn stem, het schorre geluid klonk prettig in mijn oren. Door zijn harde gelach was hij minder dominant, een beetje jongensachtig en dat beviel me wel.

‘Bijvoorbeeld’, gaf hij me terug.

‘Maar ik weet nog veel leukere dingen die ik graag met je wilt doen.’

Oké Maddy, let op wat je nu gaat zeggen. Dit is een spelletje. Wil je hier wel aan meedoen?

Ik dacht na en liet mijn blik over hem heen glijden. Vincenzo zag hoe ik naar hem keek en trok zijn wenkbrauw op. Ik kneep rusteloos met mijn handen in mijn servet. Ik haalde diep adem terwijl mijn hart als een razende tekeer ging.

Kom op Maddy, je weet hoe fout deze man is. Wil je jezelf in de vernieling helpen. Want dat gaat gebeuren als je nu mee gaat in zijn spel.

Hij reikte met zijn mooie slanke hand over de tafel en pakte mijn hand. Streelde één voor één mijn vingers. Er ging een huivering door me heen. Onder de tafel kneep ik mijn benen dicht bij elkaar. Ik voelde een hitsig verlangen in me naar boven komen. Ik zag hem zichtbaar slikken en dat fascineerde mij. God wat was deze man lekker. En wat wilde ik hem graag. Hij was een harde dominante man die recht op zijn doel afging. Daar moest ik voor oppassen.

Hij wilde mijn hand naar zich toe trekken. Plots voelde ik een pijnscheut in mijn onderarm en pols. Ik slaakte een lichte kreet en trok mijn hand snel terug. Vincenzo keek me geschrokken aan.

‘Wat is er,’ en probeerde mijn hand weer te pakken.

‘Heb ik je pijn gedaan?’

‘Nee dat heb je niet,’ ging ik verder.

Ik vertelde hem van de val van afgelopen weekend. En wilde het afdoen alsof het niet veel was.

Maar Vincenzo wilde daar niets van weten.

‘Laat me even kijken.’

‘Wat ben je nu ook al dokter, reageerde ik een tikkeltje geïrriteerd, omdat ik me klein voelde worden onder zijn blik.

Hij reageerde heel rustig.

‘Nee dat ben ik niet, maar ik vind het vervelend als je pijn hebt.’

‘Sorry,’ zei ik, ik wilde niet bot zijn. En gaf hem mijn arm. Hij schoof de mouw van mijn vestje een beetje omhoog en bekeek mijn arm.

‘Dat is een lelijke plek, dat zal wel erg veel pijn doen.’ Het ziet er niet goed uit, ging hij verder. ‘Hier moet je echt even naar laten kijken.’

Ik schaamde me omdat hij nu mijn beschadigde arm zag en het zag er inderdaad niet echt florissant uit. Met zijn zachte handen streelde hij mijn arm.

‘Doet dit pijn,’ toen hij zachtjes een kneepje gaf in mijn pols. Mijn gezicht vertrok van de pijn. Tranen prikte in mijn ogen, maar ik wilde het eigenlijk niet laten merken.

‘Ach schoonheid, dit moet vreselijk voor je zijn.

Hij stond op en boog zich over de tafel, raakte zacht mijn lippen. Ik beantwoordde zijn kus. Ze voelde prettig aan. Met zijn tong duwde hij mijn lippen uiteen. Ik liet hem zijn gang gaan. Alle vezels in mijn lichaam stonden ineens op scherp, het werd me teveel, te veel me om te beheersen. Ik reikte met mijn hand naar

zijn haar en woelde er met mijn vingers door. Hij maakte een kreunend geluid. In mijn oren klonk het als het meest erotisch wat ik tot nu toe ooit had gehoord terwijl ik op zijn tong zoog. Het warme sappige vlees dat in mijn mond op onderzoek uitging bezorgde mij een huivering over mijn hele lichaam. Plotseling liet hij me los. Ik keek hem verbaasd aan. Zijn voorhoofd leunde tegen die van mij. Hij hijgde luid en duwde zijn neus in mijn haar. Ik probeerde mijn ademhaling onder controle te krijgen. Met zijn lippen fluisterde hij tegen mijn oor.

‘Je bloost.’

Ik bevochtigde opnieuw mijn lippen en voelde nog steeds de aanraking van zijn lippen. Een lichte tinteling. Ik baalde dat hij mijn gevoelens van mij kon aflezen. Vincenzo stond op en kwam voor me staan. ‘Kom ik neem je mee.’

‘En het eten dan,’ probeerde ik hem te zeggen. ‘Dat eten komt later wel, we gaan nu eerst goed voor jou zorgen.’

Ik deed wat hij vroeg en stond op van mijn stoel. De serveerster zag dat we aanstalten maakte om weg te gaan en versnelde zich naar ons toe. Hij fluisterde iets in haar oor en ze knikte. Ik volgde Vincenzo naar de uitgang.

Toen we buiten kwamen stond de bolide al klaar. Hij liet me instappen en nam zelf plaats achter het stuur.

Op het dashboard raakte hij de toetsen van zijn mobieltje aan en hoorde een telefoon overgaan. Even later werd er aan de andere kant opgenomen.

‘Hé Mischa,’ zei Vincenzo, ik heb iemand naast me zitten die heel veel pijn heeft in haar pols en arm, kun je er even naar kijken ik ben nu naar je onderweg.’

Mischa kon geen nee zeggen op de dominante toon waarmee Vincenzo hem toesprak.

‘Is goed,’ hoorde ik hem zeggen, ik zie je zo.’

De verbinding werd verbroken en Vincenzo drukte met zijn voet het gaspedaal nog iets dieper in. De auto lag zwaar op de weg waardoor je niet het gevoel had dat we harder waren gaan rijden. Behendig leidde hij de auto om de andere weggebruikers heen. Ik had mijn pijnlijke arm in me schoot gelegd om hem te ondersteunen. Ik had deze avond anders voorgesteld, nu was ik op weg naar een ziekenhuis in plaats dat we lekker aan tafel zaten te eten en genieten van elkaars gezelschap. En die kus, dat betekende toch iets. Ik wilde niets liever dan het weer doen. Hij

smaakte zo heerlijk. Oh god, ik denk dat ik me in hem ga verliezen. Ik zuchtte.

‘Het komt best goed,’ liet hij me weten en kneep met zijn hand in mijn knie. Hij liet zijn hand op mijn knie liggen totdat we aan kwamen bij het ziekenhuis. Hij parkeerde de auto en begeleidde mij naar de ingang van het ziekenhuis. Zijn arm lag een beetje bezitterig op mijn onderrug. Ik voelde een statische lading door mijn lichaam trekken. Mischa, de dokter kwam ons tegemoet in de hal. Hij schudde Vincenzo zijn hand, waardoor hij mij moest loslaten. Wat ik erg jammer vond. Dat tintelende warme gevoel wilde ik graag nog even laten duren. Ook Mischa gaf mij een hand en pakte daarna mijn pijnlijke arm.

‘Tja, dat ziet er niet goed uit.’

We liepen samen naar de behandelkamer en Vincenzo volgde ons. Ik nam plaats op het bed. Misha bekeek mijn arm nu goed en begon met een grote wattenstaaf met wat druppels vloeistof erop over mijn open wond te strijken. Ik keek ernaar. Het was rood geworden. Ik vertelde hem dat ik was gevallen en dat dit eerst een kleine schaafplek was.

‘Ja, maar nu is het gaan ontsteken. Waar op ben je precies gevallen, lag er glas of zand op de ondergrond.’

Ik dacht na.

‘Ja, ik was op het nieuwe wegdek gevallen waar ze nog aan het bouwen zijn.

‘Dan heb je waarschijnlijk nog wat van die ondergrond in je wond zitten.’

‘Maar ik heb hem de wond op mijn werk goed schoon gemaakt en afgespoeld onder een stromende kraan met lauw water.’ Verbeet ik hem een beetje toe.

‘Ik zeg niet dat je niet goed gehandeld hebt,’ ging Mischa verder. ‘Soms kan er toch nog iets van vuil achter blijven, waardoor de wond kan gaan ontsteken.’ Mischa merkte dat ik in de verdediging sprong.

Hij bekeek de rest van mijn arm en pols. Draaide het van links naar rechts waardoor een zachte kreet van pijn mijn mond verliet. Een traan rolde over mijn wang.

Vincenzo stond naast me en sloeg zijn arm over mijn schouder en streelde mijn bovenarm.

‘Ik denk dat we toch even een foto moeten maken om te kijken of het niet gebroken is. Daarna krijg je een injectie voor de

ontsteking en antibiotica kuur die je moet afmaken. Ik zal ook wat pijnstillers meegeven.'

Ik knikte en stapte van het bed af. Vincenzo ondersteunde me en begeleidde mij naar de gang. Verderop in de gang stonden stoeltjes tegenover de röntgenafdeling.

We namen plaats en wachtte tot ik geroepen werd voor het maken van een röntgenfoto van mijn pols en onderarm.

De pijn begon door mijn arm op te trekken.

Alsof de duivel er mee speelde, ik voelde een vreselijke pijn in mijn arm, die steeds verder uitbreidde. Misschien omdat Mischa eraan had gezeten.

Ik ben niet echt iemand die gauw naar een dokter gaat, behalve als de pijn aanhoudt. Maar dat was niet echt het geval.

Wel een beetje zeurend en vervelend, maar niet echt om nu te zeggen onverdraagzaam.

Ik zat een beetje voor me uit te staren in afwachting op de assistent.

'Je moet wel goed voor jezelf zorgen,' zei Vincenzo op een zachte maar toch zeer dwingende toon.

De toon, vlijmscherp waarvan mijn haren in mijn nek rechtop gingen staan. Een deel van mij wilde niet reageren, het negeren, maar ik kon het toch niet laten.

'Ja meneer Lucrezzia, ik zal in het vervolg beter voor mezelf zorgen,' beet ik hem toe. Ik voelde me een beetje betutteld of eerder gezegd gekleineerd.

Of dat ik altijd erg roekeloos zou zijn.

Onverzorgd, nee onbedachtzaam, niet nadenken over de gevolgen.

Ach, ik weet niet wat ik dacht. Ik vond het alleen niet leuk dat hij me een standje gaf.

Hij zuchtte diep en schudde zijn hoofd, haalde zijn handen door zijn haar en keek stil voor zich uit. De spanning tussen ons was voelbaar.

Niet de sensuele spanning eerder afstandelijk. Nu voelde ik me nog kleiner worden. Ik zocht naar woorden om een gesprek op gang te brengen, maar ik wist zo gauw niet wat. De deur voor ons ging open en er stapte een jongenman met een witte doktersjas op ons af.

'Mevrouw Van Wijngaarden Schepers.

'Ja, dat ben ik.'

Ik stond op en liep op de dokter af. Vincenzo bleef zitten in de wachtkamer. Ik draaide nog een keer naar hem om.

Hij keek stuurs voor zich uit met een brede frons tussen zijn wenkbrauwen. Ik keek hem spijtig aan en beet op het randje van mijn onderlip.

‘U kunt uw jasje hierop hangen.’ En hij wees naar de haken in de hoek van de grote ruimte. Voor mij stond een bed, een krukje en hing er aan het plafond een groot machine die door moest gaan voor het röntgenapparaat.

De dokter, ik denk nog in opleiding vroeg of ik op het krukje bij het bed plaats wilde nemen en mijn arm op het bed wilde leggen. Hij probeerde mijn arm goed in positie te leggen.

‘U moet iets rechter op gaan zitten’, ging hij verder.

‘Ja, zo, nu even deze houding vasthouden.’ Hij verliet de kamer.

Voor ik het wist was hij weer terug. Nu moest mijn arm in een andere positie. Hij pakte mijn pols vast en draaide deze naar de bovenkant zodat mijn handpalm naar boven was gedraaid. Dit deed verschrikkelijk pijn.

De tranen sprongen weer in mijn ogen, maar ik wilde me niet laten kennen. Voor de tweede keer verliet de dokter de kamer. Toen hij terug kwam, wat langer duurde dan de eerste keer, meldde hij aan mij dat de foto’s goed waren en dat ik weer terug kon naar mijn behandelde arts.

Ik verliet de kamer en zag dat Vincenzo nog in de wachtkamer op het stoeltje zat te wachten. Met zijn hoofd ondersteunend in zijn handen. Op zijn gezicht zag ik tekenen van bezorgdheid. Zijn gelaat was een beetje wit weggetrokken. Ik stond hem van een afstandje te bewonderen. Verdomme!

Wat was hij toch knap, atletisch gebouwd. Doordat hij zijn hoofd ondersteunde met zijn armen zag je zijn overhemd strak om zijn biceps zitten. Een krachtige uitstraling, maar wel met een bezorgd gezicht.

Ik had spijt dat ik daarvoor op een agiterende manier had gereageerd op zijn bezorgdheid.

Vincenzo keek op en er verscheen een glimlach rond zijn mooi gevormde mond. Hij stond op en kwam op mijn aflopen.

‘En is alles gelukt?’

‘Ja,’ zei ik en knikte.

‘Ik moet nu weer terug naar Mischa, hij zal vertellen wat er nu moet gaan gebeuren.’

‘Klopt,’ vulde Vincenzo mij aan.

Hij legde zijn arm op mijn onderrug en we maakte aanstalten richting de kamer van Mischa. In de tussentijd was het in de wachtkamer drukker geworden. Ik nam plaats op een van de twee stoeltjes die nog vrij was. Vincenzo ging op zoek naar Mischa en vroeg of ik koffie of water wilde.

‘Een kopje koffie zou lekker zijn,’ zei ik tegen hem.

Na al dat wachten had ik een droge mond gekregen. Mijn maag ging ook protesteren, we hadden niet eens gegeten. Buiten ons voorgerecht dan. Ik keek op de klok die boven de aanmeld balie hing. Het was al elf uur. Ik keek om me heen en zag tegenover mij een klein meisje zitten met een lapje voor haar oog en een leuk gekleurde dierenpleister op haar knie.

Ze zag er sterk uit, maar als je goed keek zag je dat ze toch wel een beetje zenuwachtig was. Haar hand lag in de hand van de vrouw die naast haar zat, zeker haar moeder.

Aan de andere kant van de wachtkamer zaten twee jongens van een jaar of negentien.

De een had zijn arm in een zelf gefabriceerde draagdoek gewikkeld. Zeker gebroken.

Naast mij zat een wat oudere man, ik schat hem in de zestig. Intens verdrietig, een beetje in elkaar gedoken. Hij keek mij aan en wees met zijn hand, naar mijn arm.

‘Doet het veel pijn,’ vroeg hij.

‘Nee,’ zei ik. En vormde mijn mond iets kleiner en tuitte mijn lippen naar voren.

‘Gelukkig maar,’ ging hij verder. ‘Mijn vrouw heeft helse pijnen.’

‘Oh wat vervelend,’ en keek de man meelevend aan.

‘Ja, het gaat de laatste tijd niet zo goed met mijn vrouw. Er zijn enkele maanden geleden alsheimer geconstateerd. De doktoren hebben mij verteld dat ze dan soms dingen kan vergeten of verward kan gaan praten.’

Ik knikte bevestigend. Ik begreep deze man. Mijn moeder heeft daar ook last. Na haar tijdelijke ischemische aanval (TIA); een neurologische uitval in het centrale zenuwenstelsel, heeft ze soms momenten dat ze niet meer weet waar ze is.

Of gewoon de kleine dingen op een andere plaats neerleggen en zeggen dat iemand het heeft verplaatst. Gelukkig heeft ze steeds meer heldere momenten.

Ze is een sterke vrouw met een sterke wil.

Hij schudde met zijn hoofd alsof hij het niet goed kon begrijpen wat er was gebeurd. 'Mijn vrouw is flink onderuit gegaan en heeft haar heup gebroken.'

'Au, dat is zeker erg pijnlijk.'

De man knikte instemmend. 'Ja, dit zal de komende tijd erg zwaar worden.'

Intussen was Vincenzo terug gekomen en gaf mij een bekertje koffie. Hij ging naast mij zitten en ik luisterde aandachtig verder naar de man die naast mij zat.

Mischa stond aan het begin van de wachtkamer en keek mijn richting uit. Ik ontmoette zijn blik en maakte aanstalten om op te staan. Ik wenste de man veel sterkte toe en liep samen met Vincenzo richting Mischa. In zijn kamer klom ik weer op het bed.

Mischa had een bakje met een injectienaald, watten, ontsmetting en andere attributen al klaar staan. Hij liep naar een verlicht bord waarop de foto's van mijn arm en pols hingen.

'Het ziet er niet best uit,' begon hij. 'Je heb een scheurtje in het bot van je pols en onderarm.'

Door de infectie bemoeilijkt het genezingsproces. Wat we gaan doen is het volgende.' Mischa legde alles keurig uit. Hij had aan mijn gezicht gezien dat ik het allemaal toch wel een beetje eng vond. Vincenzo hielp mij bij het afstapje bij het bed waar ik het afgelopen uur op had gezeten. Van de injectie had ik gelukkig weinig gevoeld. Mijn arm voelde zwaar aan nu het gips erom was gezet. We konden eindelijk naar huis, moeheid overviel me.

Mischa sprak met Vincenzo voordat we de kamer verlieten. 'En vergeet niet Vinnie, ze moet om het uur even wakker gemaakt worden en je moet controleren of ze geen koorts krijgt en anders veel laten drinken om uitdroging te voorkomen.'

Ze schudde elkaar de hand.

'Veel sterkte Maddy,' riep Mischa mij na.

We stonden in mijn lift van het appartementengebouw. Ik voelde me erg moe, kon bijna niet meer op mijn benen staan. Ik viel tegen Vincenzo aan. Gelukkig reageerde hij zo snel dat ik niet tegen de vlakke viel.

Met zijn sterke handen tilde hij me op.

Ik wilde van alles tegen hem zeggen, me verontschuldigen, maar ik was zelfs te moe om na te denken. Het leek wel of mijn hersencellen afgestompt waren. De batterij was tijdelijk uit mijn

harde schijf gehaald. Ik probeerde wel iets, maar het enige wat ik nog kon onthouden...

‘Dit komt door de medicijnen, die maken je zo slaperig’, zei Vincenzo. Die nacht sliep ik heel onrustig.

Vanuit mijn ooghoek zag ik Vincenzo in mijn oude antieke rietenstoel zitten, een beetje onderuit gezakt. Ik keek verward om me heen en zag dat ik in mijn bed lag. Ik woelde voorzichtig met mijn benen onder mijn laken. Met mijn lichaam drukte ik me dieper in mijn matras toen ik besepte dat...

Voorzichtig tilde ik mijn laken op.

‘Ja, ik heb je uitgetkleed en in je bed gelegd, ‘hoorde ik hem met een zware lage stem met dat sexy rauw randje zeggen.

Ik schraapte mijn keel. Ik had alleen nog maar mijn slipje aan.

‘En wat ik tot nu toe gezien heb, bevalt me wel.’ Ik bloosde.

Gelukkig was het erg donker in mijn kamer en kon Vincenzo niet zien dat ik bloosde. Hij stond op en liep op mij toe. Ging op het randje van mijn bed zitten. Zijn ademhaling was zwaar en ik voelde een lichte tinteling langs mijn wang. Zijn gezicht was in het duister nog mooier. De contouren van zijn rechthoekige kaken, zijn mooi gevormde rechte neus. Ik merkte dat ik onrustig adem haalde. Hij reikte naar voren. Ik dacht dat hij me ging kussen. Ik volgde zijn gemanicuurde handen die achter mij een vochtige doek pakte.

‘Hoe voel je je?’ Ik haalde mijn schouders op.

‘Een beetje duf.’

Met de doek in zijn hand depte hij mijn voorhoofd, heel zachtjes. Ik leunde tegen zijn hand toen hij voorzichtig mijn wang streelde. Hij was zo lief en zorgzaam. ‘Heb je veel pijn.’

‘Het gaat wel, maar ik ben blij dat je er bent.’

In de schemer van mijn nachtlampje zag ik een glimlach rond zijn mooie mond. Hij boog zijn hoofd naar voren en kustte heel licht mijn mond. Met zijn tong duwde hij tegen mijn lippen. Mijn lippen weken verder uiteen. Vincenzo nam bezit van mijn mond. Het warme sappige vlees volgde speels zijn weg. Met diepe halen streelde hij mijn tong. Zijn kus was zelfverzekerd en bedreven. Ik was me ervan bewust dat mijn lichaam vochtig werd, prikkelend en mijn borsten gevoelig een zwaar aanvoelde. Zijn hand had hij op de achterkant van mijn hoofd gelegd en duwde zijn lichaam dicht tegen me aan. Ik voelde zijn hart als een razende tegen mijn bovenlichaam aankloppen. Een lichte

kreun ontsnapte over mijn lippen. Hij stopte en keek me een beetje verschrikt aan.

‘Gaat het wel schoonheid.’ Loom als ik was en een beetje teleurgesteld dat hij was gestopt antwoordde ik hem. ‘Ja, het gaat wel.’

Vincenzio stond op en liep om mijn bed heen. Ik volgde zijn bewegingen. Zo sterk en mannelijk, goh wat wil ik deze man graag. Hij stapte in aan de andere kant van mijn bed. Schoof dicht tegen mij aan. ‘Ga maar tegen me aanliggen en sluit je ogen maar.’ Ik deed wat hij zei. Ik voelde me veilig in zijn armen. De pijn die weer op was komen zetten verdween doordat ik de warmte van zijn lichaam dicht tegen me aanvoelde. Ik sloot mijn ogen en viel in slaap.

Ik schrok wakker en voelde met mijn hand op de plek waar Vincenzio lag. Maar deze plek was koud en leeg. Ik ging recht op in mijn bed zitten en keek de kamer rond. Hij was nergens te bekennen. Vanuit mijn slaapkamer hoorde ik wel wat geluiden die, als ik me goed consenteerde ergens uit de keuken moesten komen. Ik sloeg mijn laken terug en gooide mijn benen over de rand van mijn bed. Mijn hoofd tolde en voelde duf en zwaar aan. Ook mijn arm voelde zwaar aan. Ik was even vergeten dat het sinds gisteren in gips was gegoten. Ik probeerde op te staan, eerst nog wat wankel op mijn benen. Ik haalde diep adem en zette mijn ene been voor de andere. Ik leek wel een oude vrouw. Al mijn spieren deden pijn. En ik voelde me erg hulpeloos en onhandig. Ik ging op het geluid af wat ik in huis hoorde. Vanuit mijn slaapkamer loop je zo mijn kleine knusse woonkamer in. Het is een vierkante kamer met twee openslaande deuren die toegang bieden naar het dakterras. Aan de andere kant van mijn woonkamer precies tegenover mijn slaapkamer ligt een smalle gang die uitkomt op mijn langwerpige keuken. Niet erg groot, maar alles wat ik nodig heb kan ik er in kwijt. Vanuit mijn keukenraam kijk ik over de skyline van de stad. En in de avond zijn de lichtjes een aannemelijk aanblik waarin je in weg kon dromen. Ik strompelde voorzichtig de woonkamer in en zag op de salontafel een briefje liggen, een envelop met daarop een rode roos. Ik pakte het briefje op en begon te lezen.

Goedemorgen schoonheid.

Ik hoop dat je beetje lekker hebt kunnen slapen.

Op tafel ligt een envelop waarin de medicijnen zitten die je gister van Mischa hebt gekregen. Ik heb de tijden erbij gezet wanneer en hoeveel medicijnen je moet innemen. En ik heb je werk gebeld en gezegd dat je de komende dagen niet aanwezig bent. Helaas moest...

Terwijl ik het briefje aan het doorlezen was keek ik op naar de envelop die op tafel lag. Pakte het op en keek naar de inhoud. Ik keek terug naar het briefje toen mijn mobieltje ging. Hij lag naast de roos op tafel. Ik pakte hem op.

‘Goedemorgen schoonheid,’ hoorde ik aan de andere kant van de lijn. Mijn lichaam reageerde direct op zijn heerlijke stem. Ik werd blij en warm van binnen, hoe hij mij schoonheid noemde. Maar gelijktijdig ook teleurgesteld omdat hij niet hier is. Maar wie stond er dan in mijn keuken!

‘Hallo Maddy, ben je daar nog,’ hoorde ik aan de andere kant. ‘Hum..., hé..., ja,’ zei ik een beetje afwezig.

‘Hoe gaat het met mijn schoonheid. Voel je je al wat beter?’ Met mijn vingers voelde ik aan mijn lippen en dacht terug aan die intense kus.

‘Maddy ik heb je werk gebeld en doorgegeven dat je de komende dagen thuis bent en het even rustig aan doet.’

Ik schrok en keek op de oude klok die ik bij mijn intrek in dit appartement van mijn moeder had gekregen, die aan de wand hing. Het was al ruim half tien geweest. Ik had dus erg lang geslapen.

Ik concentreerde me weer op wat Vincenzo te vertellen had.

‘En schrik niet, ging hij verder, ik heb mijn huishoudster gevraagd je vandaag een beetje te helpen.

Jij moet het nu even rustig aan doen en zij zorgt ervoor dat alles schoon en opgeruimd wordt. Geef haar maar aan wat je allemaal gedaan wilt hebben en ze zal het voor je doen.’

Ik keek mijn kamer rond en zag dat er geen kledingstukken meer rondslingerde. Mijn schoenen waren weg. Alle boekjes waren netjes op een stapel in mijn kast gelegd.

Ik liep voorzichtig naar mijn bureautje, haalde mijn vinger erover. Er lag geen stof meer op en het zag er helder uit. Ik kon haast mijn eigen evenbeeld erin zien. Ik voelde een kleine

irritatie in me opkomen. Vond hij me een sloddervos, of dacht hij dat ik niet wist hoe ik mijn huis moest opruimen.

Ik kan best alles zelf wel.

Ik wilde net iets tegen hem zeggen, maar beet gelukkig op mijn lip. Ik moet niet van die rampscenario's in mijn hoofd halen. En mijn lichaam deed echt zeer, dus laat ik er maar van genieten. Tenslotte had ik een hekel aan opruimen.

'Ik moest helaas vanochtend vroeg weg en ik wilde je niet wakker maken. Je lag zo vredig te slapen. Ik kan wel uren naar je kijken. Ik mis je en ik proef je nog steeds. Een laag gegrom hoorde ik door de telefoon.

Het primitieve geluid bezorgde me een rilling over mijn rug.

'Ik ben voor een paar dagen in het buitenland.'

'Oh,' zei ik, mijn teleurstelling verbergend.

'Tja, ik had ook veel liever nog bij je willen zijn Maddy.' Ik besepte dat mijn hunkering naar hem, dominant met zijn verbluffende uitstraling een verslaving kon worden, die niet goed voor me was. Hoe ik daarmee om moest gaan was voor mij nog een raadsel.

Op dit moment boeide het me niet. Ik klemde mijn hand stevig om mijn mobieltje en drukte hem haast door mijn oor heen. Alleen maar om zijn stem zo dicht bij mij te kunnen horen.

'Ik ben vrijdag weer terug en als jij je iets beter voelt gaan we samen eten, dat heb je nog van me tegoed. Doe een beetje rustig aan,' zei hij op een dwingende toon en we namen afscheid.

Ik legde mijn mobieltje weer op tafel en ging op weg naar mijn keuken.

Kijken wie zijn huishoudster was die als ik de geluiden mag geloven, mijn keuken stevig onderhanden aan het nemen was.

Het is vrijdagochtend. De afgelopen dagen had ik veel gerust op doktersadvies. Maar nu was daar een einde aangekomen. Ik had me de laatste twee dagen toen de pijn een beetje was gezakt en ik niet meer zo moe was omdat ik de hele dag lag te slapen, erg verveeld. Mijn hoofd bleef maar denken aan Vincenzo, waar ik niets meer van had gehoord. En ik miste mijn collega's.

Ook mijn moeder had me de afgelopen dagen een paar keer gebeld en haar bezorgdheid uitvoerig kenbaar gemaakt. Ik heb haar beloofd om vandaag even langs te komen. Vandaag zou Vincenzo terug komen en we hebben voor vanavond een soort van afspraak. Zou deze nog doorgaan?

Mijn mobieltje ging. Ik zag op het schermpje dat het mijn moeder was. 'Hoi mam, hoe gaat het met je?'

'Och kind, met mij gaat het goed, maar hoe gaat het met jou?'

Zo ging het iedere ochtend.

'Ik had toch al met je afgesproken dat ik vanmiddag even bij je langs kom?' Haar stem klonk een beetje afwezig.

'Is er iets mam,' vroeg ik haar.

'Nee Maddy, er is niets.' Nu klonk ze een beetje geïrriteerd. Op de manier hoe ferm ze mijn naam uitsprak, liet ze merken dat ik niet door moest vragen.

'Ik wilde gewoon even weten hoe het met je gaat, dat is alles.'

Mijn moeder en ik hebben een goede band met elkaar. Heel close, echt moeder en dochter, maar toch ook tot op zekere hoogte vriendinnen van elkaar. Ondanks dat ze altijd aan het werk was, probeerde ze altijd wat tijd voor me vrij te maken. Haar leven als kinderarts, was niet zomaar haar werk. Het was haar roeping.

Ik vond haar altijd heel goed, hoe ze omging met zieke kinderen. Sommige waren ongeneeslijke ziek. Het lijkt mij erg zwaar om afscheid van ze te moeten nemen. Mijn moeder zei altijd; "Ik ben even de ziekenhuismoeder, iemand waar ze alles tegen mogen zeggen, verdrietig mogen zijn en bang. En als ze dan weer beter zijn gaan ze naar hun eigen moeder." Ik vind dat een mooi gebaar.

Ik had nogmaals duidelijk doorgegeven aan mijn moeder hoe laat ik vanmiddag langs zou komen en hing op. Ik kleepte me verder aan en maakte me klaar om naar mijn werk te gaan. In de metro dacht ik na over het gesprek met mijn moeder. Na haar TIA was zij vergeetachtig geworden. Maar vanochtend klonk ze toch anders. Misschien verbeeld ik het me wel en schudde de gedachte van me af. Eerlijk gezegd had ik gehoopt dat Vincenzo me belde, misschien was ik zelf wel een beetje geïrriteerd en reageerde mijn moeder op mijn gedrag.

Ik liep de lift uit op de vierde verdieping en keek door de beveiligde glazendeur naar binnen. Ellen zat achter de receptie. Ze merkte me op en drukte de deur voor mij open.

‘Goedemorgen Maddy, hoe gaat het met je?’ Ze keek naar mijn arm die nog in het gips zat.

‘Goedemorgen Ellen, met mij gaat het goed.’ Met een hulpeloos gebaar liet ik haar de gipsarm zien. ‘Nog een paar dagen en dan mag het eraf. Het stelt niet zoveel voor hoor, maar hierin heelt het sneller.’ Ze knikte en glimlachte me toe. ‘Verder nog iets gemist deze week,’ wilde ik van haar weten.

‘Nee, niet echt, alles ging gewoon zijn gangetje.’

Ik liep naar mijn bureau, legde mijn tas in de onderste la en liep naar de keuken voor een mok koffie. Christel was al in de keuken en toe ze me zag, omhelsde ze mij.

‘Wat fijn dat je er weer bent, gaat het een beetje. Je hebt ons wel laten schrikken hoor.’ Remco was de keuken binnen gekomen. ‘Meid, ik dacht eerst dat die geheimzinnige lover van jou, je iets had aangedaan?’

‘Doe niet zo gek joh,’ ik wuifde met mijn hand zijn malle verzinsel weg.

‘Nou,’ ging Remco verder, je bent dinsdag voor het laatst met hem gezien en de volgende dag was je niet meer op kantoor, het is dat hij zelf langs is geweest anders hadden we echt gedacht dat hij de dader was.’

Langs was geweest, schoot er door mijn hoofd. En ik keek hen beide verbaasd aan. Ik herinnerde dat hij door de telefoon vertelde dat hij mijn werk had gebeld, niet dat hij langs was geweest. Ik schudde mijn hoofd, misschien had ik het verkeerd begrepen, maar was nu wel nieuwsgierig wat hij hier kwam doen. Margreeth, keek met haar hoofd om het hoekje van de keuken en liet demonstratief haar horloge zien.